

4 LÄRJUNGASKAP

4.1 Inledning

¹Följande kommentarer äro icke avsedda för lärjungar till planethierarkien. De veta allt som skrivits om lärjungaskap och mera till. De få individuella anvisningar och förutsättas redan ha tillgodogjort sig vad som finns av verklighetsideer, fakta och axiom i esoteriska litteraturen.

²Vad som sagts om lärjungaskap är avsett endast som en första orientering, icke som en uppmuntran till någon att fantisera sig in i tillstånd, som kunna medföra endast besvikelse. Vi ha alla långt kvar. Men själva möjligheten i en framtid visar den väg som alla en gång ska gå, och det vetandet underlättar orienteringen mot ett mål att sträva efter för oss andra desorienterade sökare. Att veta fordringarna är ett mycket värdefullt vetande.

³Det följande är närmast ett försök att ge aspiranter på lärjungaskapet några ”ord på vägen”, något att begrunda och analysera, ge uppslag till debatt. Det är icke lätt att finna vägen ut ur djungeln av missuppfattningar, som sedan tusentals år proklamerats av allsköns påvar eller andra mänsklighetens blinda ledare. Det blir individens sak att pröva och undersöka, icke att kritiklöst godtaga. Sunt förnuft visar sig i sund skepsis gentemot allt som icke motsvarar egna insikten och erfarenheten, egna nivåns förståelse. Hade den principen tillämpats, så hade vi sluppit ifrån alla dessa otaliga sekter med egna trosartiklar. Då hade envar haft sin egen uppfattning och på den vägen prövat sig fram till visdomens och kärlekens religion, den enda alla tiders vise haft gemensam.

⁴Denna sunda skepsis är önskvärd även därför, att esoteriska sekter finnas, som icke härröra från individer anslutna till planethierarkien. Som alltid har svarta logen, när den ej kunnat hindra utbredningen av esoteriska vetandet, vilket den i det längsta försökt, låtit inrätta egna samfund (även efterapat gamla beteckningar), som också ståta med ”mästare” förvillande lika planethierarkiens i sitt framställningssätt. Svarta logen arbetar också mycket mer intensivt, vilket antydde med uttrycket ”världens barn äro visare än ljusets barn”, en antydning som naturligtvis misstolkats av de lärde.

⁵Det finns många olika slag och grader av lärjungaskap till planethierarkien. En gång antagen för alltid antagen. Men det betyder icke, att man alltid vet något därom. Det finns lärjungar omedvetna om sitt lärjungaskap. Första gången man blir definitivt antagen, vet man det också. Men i varje ny inkarnation måste bekantskapen förnyas. Och det beror på individen, om så skall ske. Första förutsättningen härför är att lärjungen lever för andra, för mänskligheten, för evolutionen, för livet och icke för sig själv.

⁶I varje fall räcker det icke med att tillägna sig esoterisk kunskap. Icke heller med att bli ett helgon (48:2). Icke ens med att ha uppnått humanitetsstadiet (47:5) på nytt i en ny inkarnation. Fordringarna för lärjungaskap skärpas oavbrutet, allteftersom mänsklighetens allmänna utvecklingsnivå stiger och därmed också mänskliga elitens i proportion härtill.

⁷En vanlig missuppfattning bör definitivt avlivas, den nämligen att den aspirant, som medvetet och målmedvetet eftersträvar lärjungaskap, kan räkna på att snart nog bli antagen till lärjunge. Detta är misstag, liksom uppfattningen att lärjungen har femte naturriket inom räckhåll. Allting är individuellt, beroende på en mängd faktorer, alldeles fränsett uppnådd utvecklingsnivå. De viktigaste hindren äro dels ännu icke skördad dålig sådd, dels för litet procenttal av nödvändiga egenskaper, och de kunna vara många. Hur många inkarnationer aspiranten behöver för att kunna bli antagen till lärjunge, är omöjligt att säga. Och når lärjungen sitt mål inom tolv till sju inkarnationer, är det icke dåligt arbetat. En tröst för lärjungen är emellertid att inkarnationerna kunna tagas i rask följd: sju inkarnationer inom sju hundra år.

⁸Vad som i de olika ockulta sekterna före år 1920 skrivits om lärjungaskap är missvisande eller i varje fall otillräckligt. Naiva själar ha inbillat sig, att bara därför att de ingå i någon ockult sekt och som andra troende godta några esoteriska fakta, äro de antagna såsom lärjungar, vilket är ett

fatalt misstag. Deras goda skörd har fört dem in i teosofien (det enda system som icke direkt vilseleder), så att de kunnat befria sig från härskande illusioner och fiktioner. Men därifrån till lärjungaskap är steget mycket långt.

⁹Många, som studera esoteriska läran, ha trott sig vara färdiga för lärjungaskapet, innan de ens blivit ”personligheter” (förvärvat mentalvilja). Det har kastat löje över saken och bringat den i misskredit. De kunna fråga sig, om de känna sin grupp och äro i telepatisk kontakt med dess medlemmar.

¹⁰Betecknande för den allmänna inbilskheten är, att så snart de få höra om lärjungaskapet, tro de, att de äro färdiga att bli lärjungar. De bli vegetarianer, avsvära alkohol och tobak och bli även i övrigt märkvärdiga. Narraktigheten är komisk. Lär er först inse, att ni är idioter och att ifall det lyckas er att bli antagna till lärjungar inom något dussintal inkarnationer, så är det icke dåligt arbetat.

¹¹Så snart folk (ockultister av alla slag) få höra talas om lärjungaskap, äro de strax framme och erbjuda sig. De veta varken betingelserna eller priset. Säger man, att det kostar allt, så äro de gladeligen villiga att offra allt. Men vad ha de att komma med och att offra? Det offer som krävs är fulländade förstajagets hela kapacitet. Hur många ha nått därhän i sin utveckling? Och de flesta lära nog få vänta. Ty innan man är färdig för det stora offret, har man många inkarnationer av ihärdig strävan och målmedvetet arbete bakom sig. Aspiranter, som äro gamla invigda och teoretiskt sett skulle äga förutsättningarna, ifall de bli antagna på prov, stupa i regel vid även relativt enkla prov de aningslöst få genomgå. Hur ofta detta än sägs, glöms det lika fort – som vanligt med allt teoretiskt, som för att fasthållas behöver omsättas i praktik.

¹²Människorna tyckas vänta på ett under. Men intet annat under gives dem än profeten Jonas under. De blir uppkastade igen, när de trott sig uppslukade av härligheten. Ny inkarnation. Och så var det med den sagan.

¹³Människorna – även de på högre stadier, som man tycker borde ha lärt sig inse, att de befinna sig på idiotstadiet ifråga om förmågan att bedöma övermedvetna stadier – tyckas ha haft mycket lätt att anse sig utvalda till lärjungar. Omdömeslösa beundrare av ”ädla andar” ha också ansett sig kunna avgöra, vilka som äro lärjungar. Det bör eftertryckligt framhållas, att dylikt är svammel, ty därom kunna utomstående ingenting veta. Och de som tro sig utvalda, få säkert nöja sig med att vara kallade (med möjlighet i någon framtida inkarnation).

¹⁴De arbeten, som 45-jaget D.K. dikterat för Alice A. Bailey, äro för lärjungar och alltså för dem som ha möjlighet att uppnå femte naturriket inom några få inkarnationer. De ha lärt sig vad som är att lära i människoriket, äro färdiga att bli andrajag. Risken finns att dessa arbeten misstolkas av dem som icke nått humanitetsstadiet och leva för att tjäna mänskligheten och enheten. Mycket, som mentalmedvetenheten tror sig om att kunna fatta, har en djupare, helt annan betydelse än den påtagliga. Ideer äro energier, och deras verkningar veta människorna ännu mycket litet om. Den som ej omsätter dem i ändamålsenligt arbete, ej inser, att kunskap medför ansvar, har föga förstått av esoteriken. Icke all esoterisk litteratur är för alla. Liksom det i skolan finns en serie allt högre klasser, så även inom lärjungaskolan. Vad som läres i högsta klassen lämpar sig icke för dem i lägsta. Det blir idel missförstånd.

¹⁵De i lägre ”klasser” tro sig om att förstå vad de i högre klasser få lära sig att begripa. Och det lönar sig icke att påpeka detta, ty alla tro sig om att kunna förstå allt de kunna uppsnappa. Den mänskliga inbilskheten, tilltron till egen förmåga att begripa och förstå, är outrotlig, innan individen nått sokratiska insikten. Med säkerhet förstår man endast det som man genom experimentell erfarenhet först lärt sig att begripa. Den som ”tror”, icke grundligt lärt sig fundamentala skillnaden mellan veta och icke veta (något de icke kunna skilja på som tro sig veta), som antar något utan att vara i besittning av samtliga fakta, som litar till ingivelser, hugskott, infall, antaganden utan tillräcklig grund, är oduglig för esoterik. Man vet det icke, därför att det står i tidningar eller böcker, därför att auktoriteter sagt det, därför att det förefaller möjligt eller sannolikt, därför att traditionen lär så. Alla akademiska fakulteter ha i alla tider gått i borgen för allsköns

galenskaper och komma alltjämt att göra det, tills esoteriken avslöjat deras fruktansvärda okunnighet.

¹⁶Förr skedde undervisningen individuellt. Läraren hade icke fler lärjungar än att han kunde detta. Numera, sedan esoteriken blivit publicerad, har denna kunskap väckts till liv hos de flesta av dem som en gång varit invigda och därmed tillströmningen av aspiranter tagit en sådan omfattning, att nya metoder måste prövas. De som numera antas till lärjungar i planethierarkien, sammanförs i grupper med gemensamhetsmedvetenhet. Undervisningen sker i dessa grupper och icke längre individuellt. Förr kunde läraren taga det mycket lugnt. Lärjungen fick i stor utsträckning lära genom att få tillfälle själv åskådligt studera de olika manifestationsprocesserna. Detta möjliggjordes genom att lärjungen under lärarens behandling försattes i sådana tillstånd (en svag motsvarighet till vad som kan förekomma under hypnos), att hans annars slumrande medvetenhetscentra för tillfället bragtes att fungera. Det fanns för övrigt även andra sätt att få ”filmerna” från emotionalvärldens atommedvetenhet att rulla. Varje lärare hade sin metod. Muntlig undervisning, som aldrig kan ge samma insikt, blev alltså överflödigt i dylika fall.

¹⁷Det borde icke behöva påpekas, men har tyvärr visat sig nödvändigt påpeka, att den kollektiva undervisningen blir av annat slag än den individuella och att det som är avsett för en inbördes samarbetande grupp, icke kan förstås av en enstaka individ.

¹⁸Det finns alltså möjlighet för grupper (men icke enstaka individer) på humanitetsstadiet att få direkt kontakt med planethierarkien. Såsom fullvärdiga representanter för hierarkien gälla endast 45-jag (superessentialjag) och ännu högre jag, däremot icke kausaljag (47) eller essentialjag (46). De två senare kunna vara befullmäktigade ombud, men de åberopa sig icke på några fullmakter eller vittna om sig själva och sitt eget utvecklingsstadium. De betrakta sig endast såsom ”lärjungar”, och det kunna även aspiranter på lärjungaskap göra, alldenstund de äro lärjungar till lärjungar.

¹⁹”Om jag vittnar om mig själv, är mitt vittnesbörd intet” gäller utan undantag för alla. Detta kategoriska uttalande av Christos har man olyckligtvis totalt glömt bort under två tusen år med mycket beklagliga följder. Man har tydligen ännu icke insett det narraktiga i att vittna om sig själv. Det är ett försök att påtvinga andra egen självuppskattning. Men envar har absolut rätt att själv uppskatta utan andras påtryckningar. Och endast ett dylikt omdöme har någon betydelse som allt annat eget och självständigt.

²⁰Den kommer längst, som icke vet var han står och vart han går, eftersom alla okunnighetens spekulationer i det hänseendet verka vilseledande. Huvudsaken är att vi ”följa det ljus vi ha” och lämna resten åt vår Augoeides, som ser vägen och också leder den sökande till målet. Vi utvecklas automatiskt genom tjänande på det sätt vi kunna tjäna, vilket också blir automatiskt (omedvetet), när strävan till enhet finns. Eget arbete på självförverkligande blir självbedrägligt fuskverk, innan vi av vår lärare få veta hur just vi ska meditera för att metodiskt och systematiskt utveckla vår medvetenhet. Den processen är individuell och riskfri endast vid övervakning av den i hierarkien som åtagit sig att införliva individen i gemensamhetsmedvetenheten. Ingen verkligt ansvarig åtar sig att anvisa någon meditationsmetod för allmänt bruk. Dylik måste medföra ökad införsel av energier i höljena med överstimulans och fatala verkningar som resultat.

4.2 Från fjärde till femte naturriket

¹Övergången från fjärde till femte naturriket har som alltid ifråga om allt esoteriskt fått många beteckningar. De flesta författare som behandlat problemet ha haft sin personliga uppfattning. På så sätt får sökaren som vanligt förvillande fiktioner till livs och blir alltmer desorienterad. Kanske det efterföljande kan klargöra vad det egentligen är fråga om.

²Besant och Leadbeater ha skrivit en hel del missvisande om denna övergång. Särskilt ”initiationerna” borde aldrig ha behandlats. Pratet om ”mästare” ogillas av planethierarkien. Lärjungaskapet är en kollektiv företeelse.

³Det mesta av den s.k. esoteriska litteratur, som tillkom åren 1875–1920, kan betraktas såsom i hög grad otillfredsställande. Detta var oundvikligt, eftersom alltför få fakta förelågo för att möjliggöra ett tillfredsställande förnuftigt orienteringssystem.

⁴Sådana imponerande termer som initiationer (”invigningar”) och lärjungaskap borde utrensas. Vi få nog vara glada, om vi förtjäna beteckningen ”aspiranter på lärjungaskap till planethierarkien”.

⁵Det myckna talet om ”mästare”, om vilka författarna endast tro sig veta något, har medfört att det ordet definitivt utstrukits ur esoteriska ordboken. Den titeln har missbrukats tillräckligt. Den som blivit lärjunge till ett 45-jag, talar aldrig om sin ”mästare” eller ens om sin uppnådda utvecklingsnivå. Det har planethierarkien energiskt hävdad. Andra veta bättre. Men så ha de heller icke avlagt tystnadslöftet, icke ens lärt sig konsten att tiga. Så mycket är visst: den som blivit lärjunge aldrig ens antyder något därom.

⁶Det står alla sökare fritt att kalla sig ”aspiranter”. Det äro de flesta sökare utan att veta om det och automatiskt alla som nått humanitetsstadiet (47:5), även om de i denna inkarnation äro ateister, agnostiker eller skeptiker. Dylig ateism etc. beror på att de i föregående inkarnationer arbetat sig igenom religionens och filosofiens tanke-system och insett dessas fiktivitet. Ha de dessutom i tortyrkammare och på bål fått lära känna kyrkans (när den haft makt) tolkning av kärlekens lära, så förstår man deras inställning.

⁷Varken filosofi eller vetenskap kommer heller någonsin att kunna lämna en vettig arbetshypotes.

⁸Den som vill övergå till femte naturriket, får inhämta förutsättningarna härför: kontakt med sin Augoeides, planethierarkiens syn på mänskliga utvecklingen, erforderliga egenskaper och förmågor.

⁹Den som är nöjd med att leva i människans världar, njuter av, tror sig lära något av kulturalstren, icke vill göra allt för att nå kausal- och essentialstadierna, har icke heller behov av tillspetsad målmedvetenhet.

¹⁰Karma yoga omnämnes i detta sammanhang som den enda verkligt praktiska yogan.

¹¹Planethierarkien behöver hjälp till att hjälpa mänskligheten. Utan medarbetare i det fysiska förmår den mycket litet. Mänsklighetens nödläge i alla avseenden är enormt. Största hindret för utvecklingen är härskande lögnidiologier, som vilseleda, brutalisera, satanisera mänskligheten, föda repulsionstendensen (hatet), förstärka egoismen och hagalenskapen, som berövar andra livets nödort. Levde människorna i harmoni med livslagarna, skulle det icke finnas någon nöd. Också ”naturen” (de tre lägsta naturrikena) skulle leva för att tjäna en mänsklighet, som levde för att tjäna i stället för att utnyttja den för egen självhärlighet.

¹²Vi kunna alla hjälpa genom att göra vår insats i politiskt, socialt, ekonomiskt, vetenskapligt etc. hänseende. Vi måste tillse att ingen behöver lida brist eller sakna möjligheter förvärva vetande om verkligheten och livet och insikt om förutsättningarna för att leva ett lyckligt liv. Livet skulle vara ett paradiset, om alla levde för att tjäna. Det är dit vi måste komma: hjälpa varandra och icke utnyttja.

¹³Den som icke vill eller kan inse detta och icke vill sträva att förverkliga denna kunskap, är icke ens aspirant på lärjungaskapet. Och det är det minsta planethierarkien begär för att individen skall kunna påräkna särskilt beaktande vid tillämpningen av ödeslagen.

¹⁴I själva verket ha vi trots allt det bättre än vi förtjäna enligt skördelagen. Detta är nödvändigt, enär annars ingen medvetenhetsutveckling vore möjlig för en mänsklighet på hatstadiet. Men detta bättre måste vi själva kompensera genom att i vår tur hjälpa, när vi kommit till den insikten.

¹⁵Vad människorna tyckas ha svårt att lära sig inse i sin naiva individualism är att allt är kollektivt, att vi alla först och främst tillhöra ett kollektiv, att utan kollektiv intet liv är möjligt och framför allt ingen utveckling. Minsta eftertanke borde kunna klargöra, vad individen vore utan hjälp av kollektivet. Själva livet, allt vi få till skänks av livet, av civilisation och kultur, allt blir en skuld till livet, till kollektivet, en skuld som måste betalas.

¹⁶Intill år 1920 var lärjungaskap ett personligt förhållande mellan någon i femte naturriket och en utvald individ i fjärde. Efter sagda år rör det sig om ett förhållande mellan ett 45-jag och en grupp individer. Förutsättning för lärjungaskap är alltså grupp-gemenskap. Alla i gruppen stå i telepatisk förbindelse med varandra. Gruppens uppgift är icke i första hand medvetenhetsutveckling, som snarare blir en automatisk procedur, utan gemensamt arbete av något slag för mänskligheten.

¹⁷Förr var övergången från fjärde till femte naturriket en individuell process. En efter en hade nått humanitetsstadiets perspektivmedvetenhet (47:5), så att han kunde läras förvärva kausalmedvetenhet (47:3). Emellertid inkarnera numera (från år 1925) så många klaner på humanitetsstadiet, att individuell behandling icke längre är möjlig. Detta har medfört vissa förändringar. Kraven för lärjungaskap ha samtidigt skärpts, så att individernas övergång till essentialvärlden sker i grupp. Detta betyder, att de måste gemensamt bidra till att forma en essential grupp-själ i essentialvärlden. Det har också den fördelen, att de komplettera varandras emotionala, mentala och kausala egenskaper, varigenom individerna få en stabilitet, som ingen av dem ensam förmår förvärva. Tack vare denna grupp-själ kunna de lättare uppgå i essentiala kollektivet. Lärjungarna måste alltså redan i fysiska världen finna "sin grupp", i vilken kritik är utesluten, alla hjälpa varandra att utvecklas, alla känna sig såsom "en själ" (just vad essential "kärlek" betyder). Det innebär också en gruppens kollektivmedvetenhet, i vilken alla veta vad de övriga tänka och känna.

¹⁸Övergången från fjärde till femte naturriket (värld 46) sker i etapper.

¹⁹Det kan icke med nog skärpa framhållas, att det är omöjligt för människan att genom egna ansträngningar "inkomma i himmelriket", inträda i essentialvärlden.

²⁰Yogafilosofernas "nirvana" är i bästa fall kausalvärlden, i vilken de förlora sin medvetenhet. Yogafilosofien rör sig med egna fantasikonstruktioner utan motsvarighet i verkligheten. Yogierna ha totalt missförstått Patanjalis sutras. De inlägga i dessa för de invigda avsedda redogörelser sina egna erfarenheter och upplevelser, och resultatet blir ett stort självbedrägeri.

²¹Övergången till femte riket innebär att monaden i förstatriaden överflyttar till andratriaden. Den processen genomföres under en serie inkarnationer, varunder monaden undan för undan centrar sig i andratriadens tre enheter; såsom kausaljag i mentalatom (47:1), essentialjag i 46:1 och superessentialjag i 45:4 (numera i tredjetriadens 45:1). Det antal inkarnationer som erfordras härför beror på individens målmedvetenhet, uthållighet och vilja till enhet.

²²Ursprungligen innebar övergången, att monaden i förstatriadens mentalmolekyl via kausalhöljets innersta centrum övergick till andratriadens mentalatom, varigenom den från att vara ett förstajag blev ett andrajag. Planethierarkien menar, att detta teoretiskt visserligen icke är omöjligt utan lärare från planethierarkien men att ett dylikt förfarande är utan exempel. Hithörande aktivitets- och medvetenhetsprocesser kräva ett sådant metodiskt tillvägagångssätt, att individen utan personlig ledning icke kan undvika fatala misstag med katastrofala följder.

²³Individen måste därför bli lärjunge till någon i planethierarkien. För att bli antagen fordras såsom minimikrav, att individen efter genomgången helgoninkarnation (i vilken han förvärvat medvetenhet i högsta emotionala molekylarslaget, 48:2) förvärvat perspektivmedvetenhet (47:5) och ägnar sitt liv åt att tjäna mänskligheten och evolutionen. Han har genomskådat maktens, ärans, rikedomens illusioner, insett människans oförmåga att lösa verklighetens problem (som filosoferna tro sig kunna), insett vetenskapens oerhörda begränsning även i fysiskt avseende (emedan den icke vet något om eterhöljet och dess fyra molekylarslag). Genom sitt tjänande av andra än sig själv visar han sig äga förutsättningar för att förvärva essentialmedvetenhetens gemensamhetsmedvetenhet och uppgå i gruppmedvetenhet.

²⁴Fordringarna för lärjungaskap skärpas undan för undan i den mån mänskliga eliten (individer på humanitetsstadiet) ökar i antal och även förvärvar esoterisk kunskap och därmed en enormt ökad livsförståelse.

²⁵De ökade fordringarna för lärjungaskap och avancemang inom planethierarkien ha medfört

att det icke så mycket är fråga om att bli kausaljag, essentialjag (46), superessentialjag (45) som fastmer att bli ett andrajag och därefter ett tredjajag. Det gäller att erövra alla tre medvetenheterna i andratriaden och i tredjetriaden. Även om detta tills vidare måste ske i etapper, räknar man med att dessa följa så tätt på varandra, att alla tre medvetenheterna från början äro levande realiteter, att det finns ”procenttal” av alla tre redan vid första steget. Att detta ställer ökade krav på såväl individen som på Augoeides, Protogonos och lärarna i planethierarkien, är givet.

²⁶Initiativet har utgått från planetregeringen, metoder ha utarbetats i planethierarkien för att möjliggöra mottagandet och tillägnandet av erforderliga energier. Man förstår av detta, hur otillräckliga de anvisningar för lärjungaskap äro, som särskilt Besant inom teosofiska samfundet utarbetat på grundval av dem som lämnats i boken *Vid mästartarens fötter*. De avse ett förberedelsestadium.

²⁷Långt innan aspiranten kan bli antagen till lärjunge, måste han i tjänande liv ha visat sig äga erforderliga egenskaper och förmågor, framför allt kunna glömma sig själv. Riktiga inställningen framgår av följande utdrag ur ett brev från en tjänande broder på vägen.

²⁸”Personligen funderar jag icke på hur långt jag hunnit eller hur många inkarnationer det är kvar. Tycker det inte spelar någon roll, ty när man väl lärt sig vad kärlek är, måste ju följden bli att man med glädje inkarnerar även under de svåraste förhållanden. Hur ofta som helst. Slutsatsen ger sig själv: att göra det bästa möjliga av den inkarnation man just har. Att förädla egenskaperna icke för att snabbt nå målet utan få till stånd en bra mottagare för högre krafters sändningar. Och bli en förmedlingslänk bland andra i det stora hela. Det är ett jobb som varar hur länge som helst.”

²⁹Livet på vår planet är fasansfullt, det värsta i vårt solsystem. Att inkarnera i en mänsklighet, som saknar kunskap om verkligheten och livet, som idiotiserats, brutaliserats, sataniserats av allsköns emotionala illusioner och mentala fiktioner, må sägas vara ett hårt öde. Visserligen finns lidandet endast i de tre lägsta fysiska och emotionala sfärerna. Men det är i det fysiska vi lära, och det blir smärtsamma läxor. Det är i det fysiska, som grunden läggs till vår illusiva och fiktiva uppfattning. Det är i det fysiska vi så och skörda. Så nog hade Buddha fog för sitt uttalande, att ”liv är lidande” (life is misery). Livet i mentalvärlden är ingen fullvärdig ”kompensation”, ty där lära vi ingenting utan snarare glömma de bittra läxorna.

³⁰Desto angelägnare borde alla vara om att göra livet till ett förnuftigt liv, så att människorna upphöra att hata varandra och försvåra livet för varandra. Allt annat är oväsentligt. Vad vi ha för arbetshypotes ifråga om åsikter om livets mening i övrigt är vars och ens egen sak. Man godtar den som gör livet lättast att leva. När människorna gjort fysiska livet till ett paradiset (så långt det nu går), kommer mänskliga medvetenhetsutvecklingen att försiggå på enklast möjliga sätt. Märkvärdigt att detta skall vara så svårt att fatta. Hittills ha människorna gjort livet svårare för varandra, och enligt Lagen blir det ingen utveckling på det sättet. Vi bara födas in i allt olämpligare förhållanden.

³¹Planethierarkien vill icke ha lärjungar, som tänka på sin egen utveckling, utan sådana, som tänka på andras och glömma sig själva. ”Den är störst som är allas tjänare.” Den är minst som är allas herre. Den vise vet, att han ”ingenting vet” som är värt att veta. Endast narren är stor i egna ögon. Idel truismer, som alla känna till och ingen frågar efter. Livslagarna äro enkla och lätta att tillämpa för den som icke fastnat i någon livsfientlig ideologi. Den som icke frågar efter dessa lagar och icke bryr sig om att tillämpa dem, har små utsikter i kommande inkarnationer.

4.3 Humanitetsstadiet

¹De tre stadierna i mentala-kausala medvetenhetens utveckling framgå av följande uppställning:

civilisationsstadiet	47:6,7
humanitetsstadiet	47:4,5
idealitetsstadiet	47:2,3

²För uppnående av humanitetsstadiet fordras förvärv av emotionala attraktionen (48:2,3), egentliga kulturstadiet.

³Visserligen måste individen själv enligt lagen för självförverkligande utföra nödvändiga förarbetet för uppnående av högre stadier. Men på mänsklighetens nuvarande allmänna stadium (civilisationsstadiets 47:6,7 och 48:4-7) och utan erforderlig esoterisk kunskap (som förblir esoterisk) kan individen icke på rätt sätt vitalisera centra i de olika höljena. Därtill krävs handledning och lärjungaskap. Första gången individen är lärjunge, uppnår han kulturstadiet, andra gången humanitetsstadiet, tredje gången idealitetsstadiet. Därmed har individen blivit kausaljag och upptagen i planhierarkiens brödraskap. Fullvärdig medlem blir han först såsom 45-jag efter förvärv av essential- och superessentialhölje. Men såsom kausaljag har han avslutat sin medvetenhetsutveckling i människoriket.

⁴Uttrycken ”mänsklighet”, ”allmänmänsklighet” avse i det följande icke hela mänskligheten utan majoriteten (över 50 procent) och givetvis icke dem på barbarstadiet.

⁵Mänskligheten befinner sig på emotionalstadiet. Detta gäller även i stort sett den s.k. intelligentian med förvärvat princip tänkande (47:6). Dess mål är mystikerstadiet och därefter helgonstadiet. Detta är en av grunderna till att esoteriken intresserar endast de alltför få undantagen.

⁶En person på humanitetsstadiet har helgonstadiet bakom sig, har uppnått detta någon gång i förflutna liv. De gamle kallade detta för att ha tagit ”andra initiationen”. Själv kan han vara ovetande om detta i sina senare inkarnationer. Emellertid kommer detta att ändras. Ty det är meningen att i framtiden alla lärjungar ska förvärva medvetenhetskontinuitet, så att de kunna bibehålla sin självidentitet genom inkarnationerna. Detta blir möjligt genom den gemensamma överindividuella ”gruppsjäl” som lärjungarna tillhåller.

⁷Exoterister kunna icke avgöra, om en person på humanitetsstadiet är ett helgon eller icke. För att kunna vara ett helgon måste man enligt deras mening allmänt erkännas såsom sådant. Allmänna opinionen faller utslaget. Folkets röst är tydligen guds röst.

⁸Alla som nått humanitetsstadiet och förvärvat perspektivmedvetenhet, äro automatiskt aspiranter. Ytterligt få äro medvetna därom. De flesta skulle kategoriskt förneka dylik möjlighet, eftersom de sakna tillgång till egna kausala övermedvetenheten. I regel förstå de att uppskatta sin mentala kapacitet men veta icke varpå den beror. Den moderna utbildningen ger dem ingen ledtråd. De konstatera naturvetenskapens och teknikens sagolika triumfer. Deras sunda förnuft visar dem snart nog ohållbarheten i teologiens dogmer och filosofiens ”metafysiska” system. Skulle de av någon tillfällighet komma i kontakt med ”ockultismen”, bli de avskräckta av dess ofta ovederhäftiga, löjeväckande kvasi. Nästan oundvikligt bli de agnostiker, skeptiker i överfysiskt hänseende.

⁹Ockultisterna däremot äro fullproppade med allsköns fiktioner, som det vimlar av i hithörande litteratur. Det finns gott om mystagoger och ockulta fantastier. Ofta finner man hos dem ett hopkok av religion, filosofi, vetenskapliga hypoteser och indisk yoga.

¹⁰Ett fåtal på humanitetsstadiet äro längesedan invigda i någon kunskapsorden. Latenta vetandet i deras undermedvetenhet gör sig så starkt gällande i livsinstinkten, att de förblivit sökare, trots allt. Utmärkande för en sådan lärjunge är, att han aldrig godtar något som strider mot hans sunda förnuft, mot natur- och livslagar, mot tillvarons fundamentala principer. Han kan

omöjligt godtaga någon av de härskande ideologierna utan måste söka vidare, tills han finner en arbetshypotes, som ger de enklaste och mest generella förklaringarna, ger livet förnuftig mening, förklarar naturrikens olika utvecklingsstadier. Han vägrar godtaga påståendet, att människan utgör skapelsens krona och evolutionens slutprodukt. I övrigt är han snarare skeptiker än lättrogen.

¹Förr eller senare kommer han i förnyad kontakt med esoteriken och finner den då omedelbart självklar. Han får då också lära sig betingelserna för lärjungaskap. De väsentligaste av dessa anges i det följande för att undanröja förefintliga missuppfattningar.

4.4 Sökare

¹Den som är nöjd med sig själv, sina uppfattningar, sin tillvaro, har knappast anledning önska något annorlunda, har intet behov av frigörelse från "sig själv".

²Människan har behov av jämvikt, visshet, säkerhet, harmoni och lycka. Saknas detta, söker hon kanske efter grunder och orsaker till disharmonien. Anledningarna kunna var otaliga, yttre och inre: otillfredsställdhet med omgivning och livsförhållanden, grämelse över begångna misstag, konflikt mellan ideal och verklighet, mellan nya ideer och gamla, mellan undermedvetna komplex, mellan underlägsenhets- och överlägsenhetskomplex, mellan fysiska, emotionala och mentala intressen etc.

³Psykoanalysen är försök att bringa undermedvetna konflikter upp i dagsmedvetenheten och påvisa orsakerna, varvid dessa illusioner förlora sin makt.

⁴Konflikt med omvärlden kan bero på bristande anpassning men oftast på egen sårbarhet. Botemedlet är förvärv av stoikernas osårbarhetskomplex, som gör människan oåtkomlig för alla hatets attacker, alla livets förtretligheter. Det är för de flesta nödvändigt att befria sig från beroendet av andras uppskattning och omdömen, som alltid äro felaktiga, eftersom människans omedvetna (egentliga jaget) är oåtkomligt.

⁵Innan individen har utsikt att med framgång påbörja frigörelseprocessen, måste han ha genomskådat många illusioner och själv insett dessas livsoduglighet eller livsfientlighet (filosofernas "livsvärde"). Ännu har mänskligheten icke insett bedrägligheten i sina emotionala illusioner och mentala fiktioner. Rikedom (ägodelar), ära (berömmelse) och makt med åtföljande hatets livselixir äro mänsklighetens drivfjädrar. Individen måste ha förvärvat tillräcklig livserfarenhet (uppnått den utvecklingsnivån) för insikten, att människolivet på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium icke är något åtråvärt. Han måste ha insett mänskliga livsokungheten och sin egen oförmåga, kunna "sälja allt vad han har för att köpa den oskattbara pärlan" (livsvisdomens pärla). Han måste ha förvärvat den livsinstinkt (resultatet av tusentals inkarnationers erfarenheter) som säger honom, att "detta" ej kan vara livets mening och mål. Han blir då sökare och söker, tills han slutligen finner "rätta vägen".

⁶Den som tycker att kunskapen om verkligheten kan köpas för dyrt, behöver icke oroa sig för att tillfällen att taga del av den erbjuda sig i framtiden. Endast den som vill offra allt för den, är mogen för den. Endast den som säljer allt han äger för att köpa pärlan, inser dess värde.

⁷Vad de flesta veta är vad de tro sig veta, och det är sällan kunskap. De äro troende och icke vetande. De bedöma utan att själva ha undersökt. De synda stundligen mot "andra tankelagen": antag ingenting utan tillräcklig grund. Allmän opinion, vad "alla veta", är icke tillräcklig grund. Den begår misstag i 99 procent av fallen.

⁸Akademiska studier äro av värde i och för orientering. De ge, ifall de bedrivs rätt, en bättre förståelse för mänsklighetens allmänna utvecklingsstadium. De hjälpa esoterikern inse, hur litet eller mycket "intelligentian" vet om verkligheten och livet och hur han skall kunna verka bland dessa för att vidga deras perspektiv på tillvaron. Esoterikern undviker kritik, som endast väcker opposition och därmed försvårar eller omintetgör hans försök att hjälpa dem. Det viktiga är att väcka andra till eftertanke, icke så mycket att ge dem esoterisk kunskap, förrän de själva önska den.

⁹De äro verkliga sökare, som aldrig förkasta någonting utan egen undersökning, vad än allmän opinion, alla slags auktoriteter och alla vishetens apostlar och profeter förkunna, prisa eller fördöma. Att ha ett omdöme tillhands för varje nytt intryck vittnar om alltför stor livsokunnighet. Att tro sig veta utan att ha själv undersökt leder till emotional illusivitet och mental fiktivitet och spärrar vägen till kunskap om verkligheten. Alltför ofta äro vi tvungna att lita till auktoriteter, anförtro vårt liv i andras händer. Men när icke tvång föreligger, är det livssökarens fasta princip att icke godtaga andras åsikter utan bilda sig egen uppfattning. Detta har naturligtvis ingenting att göra med narrens auktoritetsförakt, beviset på samma omdömeslöshet som auktoritetsdyrkan.

¹⁰En sökare undersöker själv det han skall bedöma. Man kanske bör tillägga, att det finns olika slags bedömare. Somliga äro inkompetenta för uppgiften, somliga vilja endast med sken av sakkunskap få tillfällen att förkasta. De äro sanningens fiender.

¹¹Vad som utmärker sanningssökarna är att de icke äro troende, att de vägra godtaga härskande ideologier, att de äro skeptiker, att de förblivit sökare trots allt. De inse ganska snart, att så, som de lärde påstå, kan det icke vara. De upphöra aldrig att söka, ty de ha en instinktiv förvisning om att kunskapen måste finnas. Denna instinkt är utslag av jagets (alltså icke hjärnans) undermedvetenhet, den i föregående liv förvärvade insikten. De fortsätta att omedvetet söka det "förlorade mästarteordet" eller "de vises sten".

¹²När den som en gång i förflutna liv förvärvat kunskapen om verkligheten, ånyo möter den i nytt liv, väckes instinktiva förståelsen, som en gång förvärvats. Men det betyder ingalunda, att han i sin nya hjärna har de fakta han behöver för att kunna för andra redogöra för saken. Fakta måste på nytt förvärvas genom studier. Och det kräver ett ingående studium, som i de flesta fall torde taga ett par år, innan mentalsystemet framstår i full klarhet, så att man med dess hjälp kan förklara tusentals förut oförklarliga företeelser.

¹³Med esoteriken inträder människan i ideernas värld, Platons idévärld, kausalvärlden, den verkliga kunskapens värld. Det är genom att bearbeta dessa ideer till enhetlighet, till suverän syn på människans världar, som individen förvärvat förutsättning för kausalintuition.

¹⁴Det finns två slags sökare. Ena slagets sökare inse mänskliga intellektets ofullkomlighet och härskande ideologiernas ohållbarhet. De söka finna verkliga kunskapen om verkligheten, instinktivt vissa om att en sådan måste finnas (latenta vetandet gör sig gällande). De vilja ha kunskap för att kunna befria sig från emotionala illusionerna och mentala fiktionerna och äro nöjda med att ha fått klarhet. Andra slagets sökare söka kunskapen för att bättre kunna tjäna utvecklingen, söka alltså kunskapen icke för egen del utan för andras. Det är dessa, som äro aspiranter på lärjungaskapet, även om de icke veta det själva.

¹⁵"Sökare" är kanske bästa beteckningen på omedvetna aspiranter på lärjungaskapet. Att de förblivit sökare, framgår av att de icke kunnat godtaga någon av de härskande ideologierna inom religion, filosofi eller vetenskap. Samtliga dessa äro livsokunnighetens spekulationsprodukter. Att inse detta är första förutsättningen. Många ateister och skeptiker äro omedvetna sökare. De ha sökt med negativt resultat.

¹⁶De äro ivriga lära sig begripa och förstå alltmer, så att intet mänskligt är dem främmande. De ha instinktiv förståelse för alla rättsbegrepp, för tolerans, humanitet och broderskap. I regel känna de sitt främlingskap i en mänsklighet, som ännu befinner sig på barbar- eller civilisationsstadiet med en fåtalig elit på kulturstadiet.

¹⁷Förutsättning för lärjungaskap är, att man nalkas slutet av vistelsen inom människoriket, att man förvärvat de egenskaper och förmågor, som äro nödvändiga för fortsatt medvetenhetsutveckling i närmast högre rike, högsta emotionala och mentala kapacitet (48:2 och 47:4). Individen har då stora utsikter att inom några få inkarnationer bli kausaljag.

¹⁸Det är ingalunda så, att planethierarkien är ivrig att värva lärjungar för övergång till femte naturriket. Det är en naturenlig process, närmast automatisk, när människan är färdig såsom mänskliga. Planethierarkien har många fler lärjungar än den behöver för att fylla de befattningar i sitt "ämbetsverk" som blivit lediga genom 43-jagens övergång till kosmiskt rike. Planethierarkien

söker medarbetare i människans världar. Det finns en skriande brist på ”arbetare i vingården”, individer villiga och dugliga till att hjälpa planethierarkien i dess arbete på att ge mänskligheten kunskap om verkligheten, livet och Lagen, lösa de många problemen för ändamålsenligt liv i fysiska världen såsom nödvändig förutsättning för medvetenhetsutvecklingen, förverkligandet av livets mening. Det är den bristen det gäller att fylla, och de som icke vilja hjälpa till med den uppgiften, sakna alla förutsättningar för liv i högre riken, där livet består i tjänande.

¹⁹Det är det klokaste en människa kan göra, ty det är genom tjänande liv, som människan automatiskt förvärvar de essentiala egenskaper och förmågor som erfordras för uppgående i femte naturriket. Såsom väsentligt motiv skulle detta förstärka egoismen men såsom väsentlig insikt underlättar den strävan att bli ett dugligt redskap i evolutionens tjänst. Aspiranten utvecklas i den mån han blir alltmer inklusiv, raka motsatsen alltså till självhärlighetens strävan att bli alltmer exklusiv. Det är genom införlivande av andras medvetenhet i egna jagmedvetenheten, som denna expanderar.

²⁰Även den som lyckas bli antagen till lärjunge, måste ha klart för sig, att han utgör en påfrestande belastning för läraren och övriga mer försigkomna lärjungar, att han är närmast desorienterad, att han fortfarande i stort sett endast begår misstag i sin ovetskap och därför visar sin omdömeslöshet i totalt nya uppgifter.

²¹Många sökare vilja få klarhet och visshet, få kunskap om verkligheten. Många vilja, sedan de fått esoterisk kunskap, snabbt nå högre rike för att slippa reinkarnationstvånget. Men det är själviska motiv. Vi få kunskap för att bättre kunna hjälpa andra, icke för att känna oss överlägsna och märkvärdiga. Dylika individer äro blinda för sin löjliga obetydlighet, hur många dekorationer de än ståta med. Alla jämförelser äro förfelade. Men skall man jämföra sig med någon alls, bör det vara med dem i högre riken. Det är ett sätt att återfå rätta balansen.

²²Rätt till kunskap har enligt Lagen endast den som vill ha den för att kunna bättre tjäna och hjälpa. Det är enda rätta motivet. Såsom individ är individen egoistisk. För att uppgå i högre rike fordras att man själv uppgår i kollektivet och upphört att vara en isolerad individ.

4.5 Aspiranten på lärjungaskap

¹Många, som höra talas om planethierarkien och önska bli antagna till lärjungar, undra hur det skall gå till. De böra veta att varenda en, som uppnått kulturstadiet och kommit i förbindelse med sin Augoeides, redan därigenom är föremål för specialgranskning. Någon risk att ”bli förbisedd” finns inte. Att försöka ”tvinga sig fram” vittnar om omogenhet, bristande förståelse och frånvaro av tillit till Lagen. Numera fordras subjektiv kausal medvetenhet i 47:3 (kausalhöljets intelligenscentrum). Dessutom måste man kunna glömma sig själv, sin egen utveckling, i arbetet för evolutionen och mänskligheten. Och sist men icke minst måste man vara absolut fri från nyfikenhet på andras privata förhållanden och ”gudomligt likgiltig” för sitt eget öde.

²”Aspiranter” kan man kalla dem som förblivit sökare efter kunskapen om verkligheten och livet. Alla på humanitetsstadiet, vilka vilja vara aspiranter, äro det också. När individen kan bli lärjunge är en sak han icke själv kan avgöra. Och det är strängt taget en sak, som han icke alls funderar på. Han vet ingenting om hithörande lagar. Det enda han vet är att allt är lagenligt och att han blir lärjunge, när han förvärvat erforderliga egenskaper och förmågor. Så mycket är säkert: det räcker icke med att ha uppnått helgonstadiet.

³Man föresätter sig icke att bli aspirant. Man är det utan att veta därom, kanske icke förr än man tror sig ha långt kvar.

⁴Planethierarkien uppmuntrar ingen utan söker tvärtom framhålla de oanade svårigheter, som möta aspiranten, och förbereder på att inkarnationerna bli svåra. Men ifall viljan finns att trots allt nå målet, så blir han antagen på prov. Han sammanföres då med de individer, som utgöra hans esoteriska familj, som han lärt känna under tusentals inkarnationer, även om han icke mött någon i denna. De få bilda en esoterisk grupp. Molekyler från dessas kausalhöljen sammanföres till en

materieform, som skall utgöra den gemensamma gruppsjälén. Lärjungarna få lära sig träda i telepatisk förbindelse med alla i gruppen via denna gemensamhetsmedvetenhet. All undervisning är gemensam och går via grupp-höljet, som får bli individernas större jag. Förutsättningen är givetvis att andras emotionalitets- och mentalitetsyttringar, vilka förnimmas såsom egna, ej väcka kritik eller olust, även om de förefalla "egendomliga" eller "ofullkomliga". Allt måste vara idel harmoni.

⁵Det är ingalunda så som aspiranten tror, att närmaste målet är förvärv av kausalmedvetenhet, därefter kontakt med planethierarkien och slutligen tjänande. Först förvärvas samhörighets-, gemenskapsmedvetenheten, som upphäver tendensen till uteslutning av någon (vem det vara månde). Därefter kommer förmågan att draga in andra i enheten. Och därefter vidtas åtgärder, som underlätta för mänskligheten att upptäcka enheten. Det är enbart fråga om att hjälpa andra. När man kan detta och glömt sig själv, får man själv den hjälp man behöver. Man förvärvar kunskap för att hjälpa andra, icke för egen del. "Glöm dig själv och lev för andra, så ska andra leva för dig, även om du icke vet det." Så länge det finns något kvar av det egna kära jaget, kan man icke ingå i enheten. Det är därför så ytterligt få aspiranter ha någon chans alls.

⁶Även i detta fall veta satanisterna råd, och många ha ingått i deras loge med mästare, förvillande lika planethierarkiens, och i den tron att de hamnat i platonska idévärlden. Det finns sådana teatrar i emotionalvärlden. Och egoisten blir alltid duperad.

⁷Aspiranten på lärjungaskap måste lära sig inse, vilken idiot och egoist han är. Alla hans beräkningar på snabbkarriär, snabb utveckling, snar övergång till femte naturriket, äro i grunden utslag av egoism. Ifall han verkligen älskade (fylld av enhetsmedvetenhet), skulle han först och främst tillse att hela mänskligheten blev "frälst" före honom. Alla tankar på uppskattning, erkännande, belöning, kompensation äro egoism. Den som gör sitt yttersta, har icke gjort nog, är visserligen en paradox men expressivt uttryck för riktig känsla. Den aspirant, som icke förstått Lagen och icke enbart håller sig till den i alla prövningar, påfrestningar, skenbart meningslösa lidanden av alla slag, har ingen möjlighet att bestå de prov som möta för lärjungaskap. Det är icke lätt att bli antagen till lärjunge. Och lärjungar bli "avstängda", ifall det till slut skulle visa sig, att de icke kunna uthärda, vilket skett i många fall. Och att bli avstängd kan betyda, att man får vänta, innan det blir ny anknäytning. Att "taga himmelriket med storm" är att visa sig vara en värdefull "arbetare i vingården".

⁸Aspiranten måste räkna med hinder av otaliga slag: fysiska, arvsanlag, omgivning, förvärvade egenskaper, tid och förhållanden, nationens, familjens och egen skörd, för att uppräknade de allmännaste. Det enda nödvändiga i allt detta är föresatsen att aldrig släppa taget. Misslyckanden hindra aldrig framgång. Genom misstag lära vi. Svårigheter utveckla.

⁹Det är icke meningen att avskräcka aspiranterna från att eftersträva lärjungaskap, endast att varna för de lärare som förespegla okunniga att saken är lätt ordnad. Den tron måste medföra många bittra besvikelser. Det krävs allt i alla avseenden. Man får vara beredd på fattigdom, sjukdom, övergivenhet, förtal, förföljelse och, värst av allt, "andligt mörker", att frivilligt och med glädje offra "allt", även "kunskapen".

¹⁰Aspiranter på lärjungaskap, vilka önska delta i planethierarkiens arbete för mänskligheten, uppmanas att arbeta, ty det är genom själva arbetet som de utvecklas, förvärva erforderliga egenskaper och förmågor och bli allt dugligare medarbetare. De lära genom gamla, prövade metoden att försöka och begå misstag. Det är genom misstag vi lära, och ju mindre erfarna vi äro, desto fler misstag göra vi. Det är genom eliminering och ständig förbättring, som vi bli allt dugligare medarbetare i utvecklingsprocessen. Vi lära oss ödmjukhet, bli alltmer tjänstdugliga, och vi bli "instinktivt" alltmer medvetna om andras behov och hur vi ska bäst möta dem. Där viljan till enhet förblir oberörd, ha vi gjort vårt bästa.

¹¹Aspiranten på lärjungaskap väntar icke på att "mästaren" skall komma och tala om, att nu duger han. Det vetande, han inhämtat i esoteriska litteraturen, sätter honom i stånd att ge människorna den sanna kunskapen och befria dem från deras illusioner och fiktioner. Han gör sin lilla

insats var han kan och visar därmed att han duger till större uppgifter.

¹²Aspiranterna igenkänna varandra på sin gemensamma strävan till enhet, på praktiska tjänandet, förståelse för Lagen, frihet från dogmatism och moralism, illusioner och fiktioner, frihet från bedömning och klassificering, framför allt från kritik och värdesättning. De ge inga råd i personligt avseende. Allt personligt är tabu ifråga om både andra och dem själva. Andras relationer till ”gud” eller planethierarkien äro dessas fullständiga privatsak, och de leda ingen på ”den rätta vägen”. Denna måste envar kunna finna. Annars är frågan för tidigt väckt och kan svaret endast bli missvisande.

¹³Hur aspiranter inrätta sitt privatliv, frågar planethierarkien icke efter. Det är deras ensak. Fanatiker av alla slag, som föreskriva för människorna vad de få äta etc., hur de ska meditera etc., ha ingen rätt att åberopa sig på planethierarkien i dessa avseenden. Att särskilda regler gälla för dem som antas till lärjungar och underkastas specialträning, är en helt annan sak. Aspiranter äta etc. vad de må bäst av och gör dem mest effektiva. Ärvda organismen är olika hos alla och kräver sin särskilda behandling.

¹⁴Före detta invigda i någon hemlig kunskapsorden sträva instinktivt efter fortsatt medvetenhetsutveckling, förvärv av allt högre slag av medvetenhet, fortsatt aktivering av passiva medvetenheten i allt högre molekylarslag. Att detta, utan vetskap om de riktiga aktiveringsmetoderna, sker planlöst och mer eller mindre på måfå, är givetvis oundvikligt. De söka förädla känslolivet och förvärva allt större insikt om verkligheten, icke endast för att bli skickligare i sina yrken eller för större framgång i livet.

¹⁵I ensamheten får aspiranten tillfällen till meditation och att förvärva kunskap.

¹⁶Aspiranten lär sig förstå höljenas nödvändighet och uppgift. Det är genom dem han gör erfarenheter, lär sig lösa sina uppgifter. Han inser också, hur de kunna bli hinder för fortsatt utveckling, ifall han icke vill befria sig från dem, när han strävar efter att bli ett kausaljag.

¹⁷Aspiranten har fått lära sig, att sålänge han identifierar sig med sin emotionalitet, sålänge han frågar efter sina känslor och stämningar, ger efter för sina känslor och begär, blir följdén för-tvivlan, mörker, tvivel, depression, bedrävelse. Det hör med till emotionala illusionerna. Många veta detta men glömma sig. Guden Krishna i *Bhagavad-Gita* rådde Arjuna att då erinra sig att han var odödlig, att det gällde hans emotionalhölje, att kontrollera sina tankar.

¹⁸Den som kan bli sårad, identifierar sig med sina inkarnationshöljen. Jaget i kausalhöljet är oåtkomligt för alla hatets attacker.

¹⁹Aspiranten på lärjungaskap måste vara fri från emotionala reaktioner, sådana som ”sympati-antipati” eller ”tycka bra om eller illa om” någon eller ”gilla eller ogilla” en person (uppförande, sätt, tal, beteendemönster). Så snart tendens finns till personlig repulsion i något avseende, är kontakten med enheten avskuren. Så snart tendens finns till personlig attraktion, upphör saklighet, opersonliga inställningen, blir omdömet förfalskat. Emotionalitet är sentimentalitet, känslofullhet, okunnighetens förfalskning av alla livsvärden (livsbetydelsen). Aspiranten är icke fri från hithörande slag av medvetenheter. Han upplever dem alla men påverkas icke av dem. De ha förlorat sin makt. Detta hör med till människokänndomen. Man vet hur människan reagerar på det utvecklingsstadiet.

²⁰Det har sina risker att tala om opersonlig inställning, ty det är en sak individen har lätt för på alla nivåer, särskilt på hatstadiet. Verklig opersonlighet är ingen likgiltighet, intet tillkämpat oberoende, intet flykttförsök undan livsansvar och är möjlig först på essentialstadiet (46). Först den som är opersonlig, vet vad verklig kärlek är. Det är en av paradoxerna på essentialstadiet liksom den ”gudomliga likgiltigheten”. Vi få nöja oss med dessa antydningar. Den som tror sig förstå saken, är offer för sin egen inbilskhet och självöverskattning.

²¹En annan sak, aspiranten måste räkna med, är nedvärdering till nollstadiet. Han måste vara absolut likgiltig för människors erkännande, uppskattning, förståelse, absolut osårbar i alla avseenden. Han måste kunna se, hur andra gå om honom icke endast inom alla mänskliga områden utan även inom planethierarkien, vilket är större prov. Han måste vara totalt likgiltig inför sådana

erfarenheter, som att andra skörda ära och rikedom av hans eget verk.

²²Icke alla inkarnationer ha lika stor betydelse i utvecklingshänseende. Aspiranten saknar emellertid möjlighet att avgöra deras egentliga värde. Ofta äro de förberedelser för något väsentligt i kommande liv. Många, som tro sig ha gjort framsteg, ha endast återuppnått sin gamla nivå.

²³I varje ny inkarnation får individen börja från början med förvärv av livsinstinkt och latent anlag. Det finns risk för att han på nytt blir idiotiserad av okunnighetens vanföreställningar och vidskepelser. Med dålig sådd att skörda kan det hända, att han icke får tillfälle att på nytt komma i kontakt med en gång förvärvad esoterisk kunskap och aldrig får möjlighet återerindra sig sitt gamla vetande. Innan esoteriska kunskapen blivit så allmänt spridd, att dylik kontakt är närmast oundviklig, finns ingen säkerhet till återförvärv. De som inse detta göra allt de kunna för att utbreda esoteriken. De förvärva därmed rätt att få möjlighet till förnyad kontakt. De som sprida villoläror och motarbeta sanningen, icke endast gå miste om den i nytt liv utan bli även oförmögna att uppfatta den. Sådana exempel finns det redan gott om. Förkasta därför ingenting utan egen undersökning, vad än allmän opinion eller dagens auktoriteter säga!

²⁴Aspiranten måste ha vunnit förståelse för betydelsen av medvetenhetsexpansion genom förvärv av gruppmedvetenhet. I närmast högre rike har individen gemensam medvetenhet med alla på samma utvecklingsnivå. Förrän han förvärvat gruppmedvetenhet och förmåga av telepatisk förbindelse med alla i gruppen, kan han icke uppfatta medvetenheten i lärarens mentalhölje och lära av den. Men detta är förutsättningen för att bli lärjunge. Visserligen tillhör lärarens mentalmedvetenhet dennes undermedvetenhet, men vad som finns däri är alltid exakt uppfattning av verkligheten och livet så långt dylik alls kan återges i detta medvetenhetsslag. Det är ett privilegium att få anlita denna undermedvetenhet utan att behöva störa läraren i hans arbete.

²⁵Det kommer i varje aspirants inkarnationer en sådan, då han blir sammanförd med sin esoteriska familj. Får han samtidigt tillfälle att ingå i en grupp av tjänande bröder, med vilka han kan samarbeta för samma mål, har han stora möjligheter att återförvärva sina bästa egenskaper och förmågor. Aspiranten kan icke bli lärjunge, förrän han funnit sin esoteriska grupp, de individer som vilja samarbeta med honom för mänsklighetens väl, för att lära sig metoderna för samarbete, metoder som komma att visa sig allt mer nödvändiga. Det är i gruppen han först utvecklar sin gruppmedvetenhet och telepatiska förmåga.

²⁶Gruppmedvetenheten (vetskapen därom) upphäver aspirantens känsla av ensamhet och väcker känslan av samhörighet till liv. Denna "känsla" är en nödvändig förutsättning för vitaliseringen av hjärtcentrum i individens höljen. Det är i gruppen, som "gruppkraften" utvecklas, en ännu okänd kraft, eftersom människorna icke insett förutsättningarna: frihet från alla slags kritik, tävlan, intrång, tvivel, misstro. Därmed formas av allas kapacitet en elemental, som envar kan bruka vid behov. Den energien är oemotståndlig. Men detta medför också en alldeles särskild påfrestning. I en sådan miljö, med högre slags och starkare vibrationer, vitaliseras individens samtliga höljen, och då finns risk för överstimulans. Det finns allt finare slags illusioner och fiktioner i allt högre molekylarslags regioner, och det är icke alltid lätt att förbli oberörd av dessa och bevara sitt enkla, nyktra, sunda förnuft. Det få alla erfaras.

²⁷Tre regler för aspiranten: Praktisera "harmlöshet" i tankar, känslor, ord och handling hela dagen lång. Begär ingenting för det egna jaget. Sök upptäcka "gudagnistan", "själen", hos alla.

²⁸Man måste lära sig skilja mellan individens höljen och hans jag. Den som det gör, hjälper individens Augoeides i hans strävan.

²⁹Bekantskaper gå ej att undvika att göra. Vi måste lära känna människorna för att undersöka, om vi kunna hjälpa dem med deras problem. De frågor, man därvid kan göra sig själv, äro: Vad har denna individ för uppfattning av 1) verkligheten, 2) livet, 3) mänskligheten, 4) kulturen, 5) teologien, 6) filosofien, 7) vetenskapen?

³⁰Vad har han för intressen: fysiska, emotionala, mentala? Vad slags litteratur föredrar han? Vad slags problem sysselsätta företrädesvis hans fantasi?

³¹Talar man icke samma "språk", missuppfattas allt man säger. Är han intresserad av rykten

och skvaller och är personligt nyfiken, så är det ingen bekantskap att ”odla”.

³²Aspiranten diskuterar icke esoterikens fakta. Han framställer vad han vet om dessa för dem som kunna inse, äro mogna att fatta och beredda att mottaga dem. Men han gör ingen propaganda, söker icke påtvinga andra sitt vetande, argumenterar icke. Den som är mogen inser riktigheten. Den som icke vill, icke kan, får vänta på möjligheten i framtida inkarnationer. Livet ger frihet.

³³En svårighet, som ständigt möter, är att avgöra i vilka fall man skall låta dem man vill hjälpa få behålla sina illusioner och sitt fiktionssystem eller där dessa måste ersättas med verkliga kunskapen. Man får akta sig för att beröva dem existerande illusioner som nödvändigtvis behöva dem. De äro ofta nödvändiga på emotionalstadiet.

³⁴Många tro sig vara sökare. Men ofta är detta sökande betingat, måste innehålla någon fundamentaldogm. I de fall man möter verkliga sökare, som önska klarhet och äga mentala förutsättningarna, får man taga risken (en sådan är det alltid) att ge dem riktiga mentalsystemet. Man bör dock dessförinnan ha övertygat sig om att de ha så mycken livsförståelse, att de klart inse, att reinkarnation och skördelag (karma) äro enda möjliga förklaringarna av livets mening. Ifråga om dessa två fundamentala verkligheter måste det finnas så mycken livsinstinkt (reminiscens från tiotusentals inkarnationer), för att icke tala om mental kapacitet.

³⁵Esoteriken, kunskapen om verkligheten, har fått bli exoterisk men ingalunda i alla avseenden. Man sätter icke dynamit i barns och banditers händer. Esoterisk förblir alltid sådan kunskap, som svarta logen kan betjäna sig av eller ”oinvigda” kunna missbruka. Det finns verkligen kunskap, som icke är för alla.

³⁶All kunskap är ”esoterisk”, tills den blivit förståelse och liv. Allt vi icke veta är ”esoteriskt”. Allt vi icke kunna förstå är esoteriskt. Övermedvetenheten är esoterisk. Allvetenheten i vår övermedvetenhet är esoterisk. Man kanske inser hur dumt det är att hånle åt esoteriken. Det är att hånle åt sin egen omdömeslöshet. Det göra de som tro sig visa.

³⁷Det behöver tydligen påpekas att studium av esoteriken, som ger oss en orienterande vision av tillvaron, icke i och för sig innebär ett högre utvecklingsstadium. Teoretisk vetenskap är icke det samma som visdom (förmåga att förverkliga). De lärde äro sällan visa. Och de som ha verkliga kunskapen latent, kunna mycket väl förefalla olärda och bortkomna i de lärdes krets, fastän de kunna stå på en mycket högre utvecklingsnivå. Esoterikerna bedöma icke människor efter deras samhällsställning, efter uppnådd makt, ära, rikedom eller lärdom eller pappersmeriter. De bedöma efter väsentligheter, varom mänskligheten är aningslös.

³⁸Kunskap är nödvändig. Men den är praktiskt värdelös, om dess medvetenhet icke också visar sin energiaspekt.

³⁹Envar har sina särskilda svårigheter, sina egna problem att lösa på enda riktiga sättet. De komma igen, tills de blivit rätt lösta. De äro de enda sätt på vilka just vår egenart kan utvecklas. Livsokunnigheten, som klagar över svårigheterna, inser ej dessas uppgift och nödvändighet.

⁴⁰Våra svårigheter visa oss vår okunnighet och vår vanmakt men också den väg vi måste gå till den kunskap och makt som löser problemen. Det räcker icke med att ”förstå”, utan vi måste använda förståelsens energi.

⁴¹Många svårigheter uppstå genom att vi icke begagna vårt vetandes energi. Alla medvetenhetsyttringar äro samtidigt energiyttringar. Och bli energierna icke utlösta i verksamhet, så måste de finna andra utlopp, och det blir i regel till vår egen skada i något avseende. Det är ett av skälen till att esoteriska kunskapen måste hemlighållas för dem som icke förstå att omsätta den i verksamhet.

4.6 Lärjungen

¹ Icke bara för människan, utan även för individerna i alla riken utom det allra högsta, gäller att det högsta man kan bli är att utbilda sig till ett så fulländat redskap som möjligt för tjänande av evolutionen. Ingen når femte naturriket, som icke ställer hela sin personlighet med alla dess egenskaper och förmågor till evolutionens förfogande. Sålänge människan icke kan eller vill detta, förblir hon i fjärde naturriket. Det begärs ingen orimlighet, som fanatiker alltid göra. Sunt förnuft måste skilja på fysisk dharma (livsuppgifter i fysiska världen) och högre tjänst. Men vid alla val och efter fullgjorda fysiska plikter måste tjänande hängivenheten vara dominerande. Sunt förnuft, målmedvetenhet och uthållighet äro nödvändiga förutsättningar. Vilja och kunna vi vara redskap, måste vi enligt Lagen också få tillfällen. Sedan vi utfört arbetet, måste vi förvärva den "gudomliga likgiltigheten" för resultatet. Detta är icke redskapets sak att bekymra sig om.

² Man blir icke lärjunge för att lära sig metodiskt studera och använda höljescentra. Man blir lärjunge för att kunna bättre tjäna. Och när man gått upp i tjänandet och glömt sig själv, kan man utan alltför stor risk rätt använda energier. Man finner då, att det omedvetna utfört sitt verk. Man har insikter och förmågor, när man behöver dem.

³ Lärjungaskap förutsätter, att människan gjort alla de erfarenheter som äro nödvändiga för full förståelse av företeelserna i de tre lägsta världarna (47–49). Det framgår av tillståndet i mänskligheten, att endast någon procent av denna har utsikt att under innevarande zodiakepok om 2500 år uppnå lärjungastadiet. Alltför många tro sig vara "färdiga".

⁴ Lärjungaskap betyder tillspetsad målmedvetenhet, uthållighet, orubblighet, hårt arbete utan varje anspråk, frihet från kritik, illusionsfri, realistisk livssyn.

⁵ Ingen blir antagen såsom lärjunge, förrän han godkänts av hela planethierarkien. Det räcker ingalunda, att någon viss medlem åtar sig individens utbildning. När han väl är inne i denna värld, bli hans medvetenhetsyttringar förnimbara för alla, och dessa få icke bli störda av disharmoniska vibrationer. Han måste också kunna ändamålsenligt använda de nya energier han blir delaktig av, och detta förutsätter att han sedan länge inhämtat kunskap och bearbetat denna till förståelse och förmåga under flera, oftast många liv. Det hör med till högre livets paradoxer, att man icke endast förstår, vilka krafter man blir delaktig av utan även kan använda dem på rätt sätt, därför att man omedvetet redan både förstått och använt dem. Det är detta som menas med mognad. Det nya består snarast i bekräftelse av vad man redan insett och ökad förmåga att rätt använda energierna. Lärjungen har själv måst förvärva allt. När han kan, har han förvärvat rätten att få "intyg" på att han vet och kan. Det är vad som kallats "initiation" och fått en sådan förfelad framställning i teosofiska litteraturen.

⁶ Beteckningen "lärjunge" ha olika esoteriska författare använt i högst olika betydelser, alltifrån aspiranter till 45-jag. Många kalla alla, som en gång invigts i esoterisk kunskapsorden, för lärjungar. Andra vilja begränsa termen att gälla för dem som äro personliga lärjungar till 45-jag.

⁷ Förr kunde man betrakta alla en gång invigda i någon esoterisk orden såsom aspiranter. Sedan esoteriken numera blivit tillgänglig för alla, torde detta ej längre vara fallet. Tusentals, som efter år 1875 skulle ha blivit invigda, ha i stället tillägnat sig esoterikens offentliggjorda fakta och insett dessas överensstämmelse med verkligheten, varför även de kunna sägas vara aspiranter.

⁸ Lärjungen är lärjunge, tills han kan reda sig själv i alla avseenden. Och det kan han först såsom 45-jag. Full suveränitet i en värld uppnår man först i närmast högre värld. Och icke nog därmed. Ju högre värld man uppnått, desto riktigare kan man bedöma även i sådana lägre världar, där jaget annars förvärvat full suveränitet. "Perspektivet" förlänges undan för undan.

⁹ Utmärkande för lärjungaskapet är att lärjungarna stå i telepatisk förbindelse med dels planethierarkien, dels varandra. Det finns fortfarande lärjungar, som i ny inkarnation icke veta om sitt lärjungaskap. Men planethierarkien hoppas kunna vidtaga sådana åtgärder, att lärjungens medvetenhetskontinuitet förblir obruten.

¹⁰ Lärjungaskap är ett personligt förhållande till dels planethierarkien, dels en esoterisk grupp.

Man tiger om personliga förhållanden. Man vittnar aldrig om sig själv. Man tiger dessutom alltid med sina avsikter, med vad man ämnar göra. Att förråda planer är i alltför många fall tillräckligt för att omintetgöra dem. Det är en sak endast ”invigda” förstå. Man förråder icke förtroenden, om man icke är en förrådare, allas hemliga fiende. Den som icke förvärvat konsten att tiga, att bedöma vad som får, kan eller bör sägas, har långt kvar till lärjungaskap. Man besvarar helt enkelt aldrig frågor om egna eller andras personliga förhållanden. De angå icke andra. Man kunde fylla hela bibliotek med redogörelser för allt ont som skvaller vållat.

¹¹Man måste skilja på olika slags lärjungar till planethierarkien: De som en gång varit lärjungar men i sin nya inkarnation ingenting veta därom; de som före inkarnationen fått sig en uppgift förelagd och därefter i sina nya höljen ingenting veta därom, utan under flera levnadsåldrar (i regel fem à sex) likt andra livsokunniga få irrande söka återuppväcka latent vetandet; de som ha möjlighet att få kontakt med sin lärare i hierarkien; de som ha ständig kontakt med läraren.

¹²En gång invigd för alltid invigd; en gång lärjunge alltid lärjunge betyder alltså ej att den invigde eller lärjungen i följande inkarnationer behöver veta något därom. En sak är emellertid viss. Lärjungen blir i följande inkarnationer ställd på prov för att visa vilka egenskaper, som äro så ”rotfasta”, att ingenting kan förmå honom att svika de ideal eller principer han en gång godtagit. Pålitlighet är en egenskap, som måste förvärvas, innan det kan bli tal om förnyad kontakt med hierarkien.

¹³Vi måste i ny inkarnation förvärva rätt till lärjungaskap, tills vi blivit kausaljag. Då först äro vi definitivt godtagna såsom lärjungar. Det är vårt öde såsom människor att ”födas lika” och vara deltagare i mänsklighetens öde, tills vi insett vår gemensamma ansvarighet för alla (kollektivitetens ansvar). Vi kunna aldrig ”två våra händer”, avsäga oss kollektiva ansvaret. Ju högre utvecklingsstadium individen nått, desto mer inser han också sitt ansvar, vilket tvingar honom att göra allt vad på honom ankommer. Fria från ansvar bli vi aldrig, sålänge vi befinna oss i människoriket. Ansvarslöshet är största livsmisstag. Men det betyder givetvis ej, att vi ska påtaga oss onödiga ansvar. Somliga betrakta det såsom brist på lojalitet att, när två ”vänner” slagit in på skilda, oförenliga utvecklingsvägar, inse detta och icke envisas med att fasthålla vid en kanske neddragande vänskapsförbindelse. Vad livet skilt åt äro vi icke personligt ansvariga för. I detta som i allt gäller gyllene medelvägens lag. Absolutifiering åt någotdera ytterlighetshållet är alltid misstag, fanatikerns kännetecken.

¹⁴Före år 1925 voro fordringarna för lärjungaskap icke så höga. Lärjungen kunde under sömnen i sitt emotionalhölje uppsöka läraren. Det torde behöva påpekas, att de i teosofiska kretsar fortfarande härskande föreställningarna om kvalifikationerna för lärjungaskap numera äro missvisande. Kraven ha skärpts i och med att planethierarkien överflyttat från kausalvärlden till essentialvärlden. I och med att esoteriska kunskapen fått offentliggöras och därmed blivit ”allmän egendom”, ha kulturella i ökad utsträckning fått möjlighet att befria sig från härskande fiktionssystem och antalet individer, som kunnat förverkliga sina latent möjligheter, ökat i tusental. Även detta nödvändiggjorde drastiska åtgärder från planethierarkiens sida: höjandet av fordringarna för lärjungaskapet. Mystikerstadiet måste definitivt ha avverkats och aspiranten förvärvat nyktert, sakligt, sunt förnuft med beaktande av alla tre verklighetsaspekterna, icke leva endast i medvetenhetsaspekten. Slut med emotionalmedvetenhetens expansion i oändligheten. Slut med fantasiutsvävningarna i emotionalvärlden. Slut med antaganden utan erforderliga fakta.

¹⁵För lärjungen, som är i förbindelse med planethierarkien och som har sitt jag centrat i mentalthöljet med anknytning till kausalhöljet, betyder det föga, om han är inkarnerad i sin organism eller lever i emotionalvärlden eller mentalvärlden. I emotionalvärlden är han oberoende av hithörande företeelser med deras illusivitet, och i mentalvärlden har han lätt för att få personlig förbindelse med sin lärare. Det betyder, att hans medvetenhetsutveckling obehindrat fortgår, även sedan han definitivt avlagt sina fysiska höljen och han fortsätter att inhämta esoteriskt vetande; behöver alltså icke avbryta sin utveckling för att kanske kunna fortsätta denna i ny inkarnation. Detta förklarar, varför lärjungen har utsikt att bli kausaljag inom några få inkarnationer.

¹⁶Planethierarkien intresserar sig icke för människans olika höljen utan mest för triadkedjan med de tre triaderna. Det är via triadkedjan, som de nå jaget i triaden. De nya instruktionerna för lärjungarna beröra också i huvudsak denna jagets väg till högre världar och riken. Har uppmärksamheten väl inriktats på denna väg, fås perspektiv, som reducerar höljenas sekundära betydelse till rätta proportioner. Ju okunnigare individen är, desto mer intresserar han sig för oväsentligheter och ägnar överdrivet intresse åt allsköns detaljer, som vid väsentligt förfaringsätt liksom ordna sig av sig själva. Energierna verka medvetenhetsexpansion. Det högre erövrar genom att det lägre elimineras, när detta fyllt sin uppgift. Kvarhålles det lägre, blir detta ett band som hindrar uppstigandet. Jagets målmedvetenhet, initiativ och uthållighet äro nödvändiga förutsättningar för den till skänks erhållna drivkraften.

¹⁷Planethierarkien intresserar sig icke för andra än dem som duga till "arbetare i vingården". De övriga övervakas av planetariska organisationen, som tillser att Lagen har sin gång och envar skördar vad den sått. Det är genom arbete för mänskligheten och lägre naturriken, som individen utvecklar sin medvetenhet och får hjälp med att bli en allt dugligare medarbetare i evolutionens tjänst. Med kunskap om detta kan envar se teologers och alla andra mänsklighetens ledares desorientering i livshänseende. Det Christos sade om sin tids teologer (blindas blinda ledare) har i alla tider haft sin giltighet och har det alltjämt. "Gud" har aldrig haft behov av några kyrkor. De ha spärrat vägen till "guds rike" (kausälvärlden och essentialvärlden).

¹⁸Lärjungen har visserligen "tid för allt" och vet ej av någon brådska eller hets. Men det beror på att han icke har någon tid för onödigheter. Och att lära sig inse vad som är onödigt hör med till nödvändiga levnadskonsten.

¹⁹Biografier äro missvisande ifråga om individens medvetenhetsutveckling, som i stort sett är beroende av oåtkomliga egenarten och undermedvetenhetens okända faktorer, okända för individen själv, varom vetskap för övrigt är omöjlig på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium. De individer, som nått kulturstadiet och börjat komma under inflytande av sin Augoeides och kausala övermedvetenheten, äro också i huvudsak oförmögna att förstå, vad som sker med dem. Kausaljag skulle kunna efterforska de inflytanden som befordrat deras medvetenhetsutveckling. Men de ödsla icke tid och energi på dylikt. De äro nöjda med att ha nått ett stadium, där de kunna sätta in hela sin kapacitet för att tjäna evolutionen. För sitt eget jag ha de intet som helst intresse. De ha lärt sig läxan, att den kommer fortast fram som glömmar sin löjligen obetydlighet. De fråga icke ens efter, om det de förmå är eget verk eller resultat av övermedvetna energier, som använda dem såsom redskap.

²⁰Planethierarkien är icke intresserad av lärjungens fel eller misstag, emedan lärjungen själv måste vara medveten om dem och göra allt för att ändra dem eller ställa till rätta. Kan han icke själv se sina fel, kunna dessa påpekas. Hierarkien är däremot intresserad av allt, som kan göra lärjungen till ett bättre redskap.

²¹Ett av bevisen på människors omdömeslöshet är att de nästan alltid förvåna sig över de redskap planethierarkien använder. De inbilla sig kunna bedöma bättre.

²²Man har stött sig på uttrycket "lärjungen är förbjuden" och menat, att det kränker frihetslagen. Naturligtvis gäller förbudet endast lärjungen i den inkarnation han blir medveten om att han godtagits såsom lärjunge. Detta blir han endast, om det finns utsikter för honom att uppnå högre stadium i viss inkarnation: förflyttning från civilisationsstadiet till kulturstadiet eller från detta till humanitetsstadiet etc. I den inkarnationen måste han underkasta sig specialträning för att lyckas. Hans höljen måste kunna uthärda nya energier, nya centra bli funktionsdugliga. Detta lyckas endast om han noga iakttar givna föreskrifter beträffande diet etc. Han får instruktioner, vilkas betydelse han icke insett, eftersom han icke kan upptäcka effekten i det omedvetna, vartill skulle erfordras objektiv medvetenhet i alla höljen. Följas icke anvisningarna, avkopplas lärjungen, enär avsett resultat icke kan erhållas. Läraren offerar icke tid på ovilliga.

²³Det torde i detta sammanhang böra påpekas, att övergång från lägre till högre utvecklingsstadium, från civilisations- till kulturstadiet, från detta till humanitetsstadiet, därifrån

till idealitetsstadiet, innebär en fullständig omorganisation av i första fallet eterhöljet med vitalisering av vissa centra, i andra fallet av emotionalhöljet, i tredje fallet av mental- och kausalhöljerna etc. Det var denna process, som de gamle kallade "initiation" och som det skrivits så mycket ovederhäftigt om.

²⁴Ett svårt problem för lärjungen är att vid kontakt med andra undvika att bli nerdragen till dessas nivå, något som lätt blir fallet, om sentimentaliteten kommer med eller annan magnetisk dragningskraft. Därvid är kunskapen om utvecklingsnivåerna av stor betydelse liksom även levande insikten om egna målet. Man gagnar icke andra genom att dras ner eller dras ifrån egen uppgift. Det synes ofta lätt att höja andra genom att personligt påverka känslorna. Men när ruset gått över, inses för sent misstaget. Det är också det vanliga misstaget vid "förälskelse", skulden till alla misslyckade äktenskap eller förbindelser. Sålänge det emotionala får (kan) medverka, går det mentals makt förlorad och fördunklas omdömet.

²⁵I esoteriska skrifterna talas mycket om "offer". Som de flesta esoteriska symboler är denna totalt missvisande, raka motsatsen till teologiska fiktionen. Den som icke är oändligt tacksam för att få slippa "allt det där", har fortfarande mycket att lära i människoriket. Men det är icke det blaserade, livströtta, misslyckade föraktet utan styrkans, glädjens, jublets tacksamhet.

²⁶"Det är icke lätt att vara en dåre i människors ögon, en 'dåre i Christos', och 'societeten' är något av det grymmaste i världen." (D.K. till en lärjunge.) Det kastar en blyxtbelysning över hur planethierarkien ser på de "styrande" i världen på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium.

²⁷En medlem av planethierarkien skriver till sin grupp på lärjungastadiet: "Jag har utvalt eder till mina lärjungar, dels emedan ni tillhöra mänskliga eliten, dels emedan karmiska band förenat eder och mig. Ni ha kommit så långt ni kunna på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium. Ni veta alla, att jag älskar eder alla, ty jag kan icke annat. Men för denna kärleks skull och på det att ni måtte komma till verklig självkänedom säger jag eder, att ni äro en samling kanaler alle-sammans. Det synes eder ett hårt ord. Men gå till grunden med eder själva. Finns det icke andlig själviskhet hos eder? Finns det inga repellerande emotionala vibrationer i edert emotionalhölje? Finns det icke glimtar av självbelåtenhet över eder mentala överlägsenhet? Och djupare än så måste ni tränga in i edra mänskliga höljesmedvetenheter."

4.7 Omedvetna lärjungar

¹Den som en gång antagits såsom lärjunge till planethierarkien, förblir alltid lärjunge, tills han ingått såsom medlem i hierarkien. Lärjungaskapet kan sträcka sig över många inkarnationer, och medveten därom blir han i regel endast i tre, efter förvärv av erforderlig fysisk, emotional och mental kapacitet. Även såsom kausaljag kan han i sin hjärna vara omedveten om sin ställning, tills han kommer i kontakt med esoteriken eller blivit "väckt" av någon tillhörande planethierarkien. Emellertid får denna "regel" icke absolutifieras (liksom ingenting annat i esoteriken, vilket folk alltid göra). Undantag äro möjliga, men aldrig så som folk tror, förlitande sig på sina hugskott eller sina klärvoajanta upplevelser.

²Individen upplever lärjungaskapet i tre etapper. De två första gångerna har han genom förlusten av medvetenhetskontinuiteten intet minne därav. Det är många, som varit lärjungar och i följande inkarnationer förbli aningslösa därom, beroende på att procenttalet av högre molekylarslag i deras höljen ej motsvarar det större krav som ställes för förnyat lärjungaskap. Detta kan i sin tur bero på att de fått en sådan uppgift i fysiska världen som kräver deras fulla insats och ej ger tillfälle till högre utveckling, till återerinring eller återförvärv. Mycket sällan beror det enbart på resterande dålig sådd att skörda. I regel antas ingen till lärjunge som har sådana hinder. För att bli antagen till lärjunge för tredje gången måste individen ha nått gränsen till kausalstadiet och ha förvärvat subjektiv medvetenhet i kausalhöljets två lägre centra.

³Det finns lärjungar inom alla betydande områden av mänsklig verksamhet: kulturella, politiska, vetenskapliga, religiösa, filosofiska, psykologiska och finansiella. De veta icke om sitt

lärjungaskap. Men deras verk vittna om dem.

⁴Många av dem, som ingått i ockulta sekterna, äro gamla lärjungar på humanitetsstadiet, vilka i sin nya inkarnation äro aningslösa om att de äro lärjungar till planethierarkien. För dem gäller det att enligt lagen för självförverkligande (även skördelagen) söka sig fram till förnyad kontakt med esoteriken och återuppliva sitt latent vetande. Detta innebär i regel ett planlöst irrlande och ett planlöst sökande, som gör att deras inkarnation på utomstående väcker undran och icke sällan moralisk förtrytelse med fördömande av "renegaten", som kanske irrat in i och ut ur sekter och kyrkor. De göra därvid erforderliga om än dyrköpta erfarenheter, förvärvande såväl egenskaper som psykologiska och pedagogiska förmågor.

⁵Det kanske kan intressera, att Rousseau var en lärjunge (och en mycket uppskattad sådan) till planethierarkien. Lärjungar försättas ofta i omöjliga förhållanden, ha intet minne av sitt gjorda åtagande, äro från början lika desorienterade som alla andra, få leta sig fram till kunskapen och arbeta så gott de kunna. Det är ingen lätt uppgift. Tar man hänsyn till alla dessa omständigheter, får man nog säga, att han gjorde en välbehövlig insats. Man undrar icke över om dylika lärjungar, när de se tillbaka på sin inkarnation, tycka att de misslyckats. De få trösta sig med att viljan var god och uppgiften närmast hopplös med en sådan mänsklighet. En sak ha de grundligt lärt: att man icke får ha för stora pretentioner.

⁶Dag Hammarskjöld var i denna senaste inkarnation icke medveten om sitt lärjungaskap. Han kom aldrig i kontakt med esoteriken, vilket skulle ha väckt hans latent vetande. Det mystikerstadium han nådde upp till motsvarade icke hans egentliga. Det var emellertid fullt tillräckligt för att sätta honom i stånd att fullgöra sin "mission".

4.8 Lärjungaskap såsom gruppliv

¹På det hela taget är vad teosofier och s.k. rosenkruzare skrivit om lärjungaskap missvisande. Detsamma gäller framställningen av de s.k. initiationerna. Vägen till allt större gemensamhetsmedvetenhet går genom alltmer ökad gruppmedvetenhet.

²Lärjungen tillhör alltid en esoterisk grupp, om han vet om det eller ej. I varje fall måste han utgå från detta antagande och både tänka och känna som om han tillhörde en grupp. Förr eller senare (kanske först i nästa inkarnation) får han uppleva gruppgemenskapen och är då färdig att rycka in i gruppen såsom en levande faktor i denna.

³Lärjungen tillhör tre olika slags grupper: dels sin speciella esoteriska grupp, dels den grupp han själv samlat omkring sig (vars lärare han är), dels den stora grupp som utgöres av samtliga lärjungar till planethierarkien. Med alla dessa tre måste han lära sig samarbeta.

⁴Innan individen kan bli antagen såsom lärjunge, måste han ha ingått i sin esoteriska grupp, och det är gruppen, icke individen, som är "lärjungen". Individerna i gruppen måste ha format ett gemensamt materiehölje av kausalmaterial. Det är denna grupp, som mottar "inspiration" från planethierarkien, och allt mellan denna och individen går via grupp-höljet. Det var år 1925, som planethierarkien bestämde, att därefter förbindelsen skulle upprätthållas via grupperna. Mänskligheten (och i varje fall eliten) har numera möjlighet att fatta ett dylikt förfaringsätt.

⁵Det gemensamma kausalhöljet finns redan men vanligtvis i embryonalt tillstånd. I detta hölje har individen redan en förankring med en mentalatom (47:1) från egna kausalhöljet. Grupp-höljet utbyggs genom att allt fler mentalatomer från samtliga individers kausalhöljen sammansmälta till ett hölje, en levande kausalelemental. I den mån denna elemental, denna tankeform (inrymmande allt som varje individ tänker i hithörande avseenden jämte alla de upplysningar gruppen får från planethierarkien), blir allas i gemensamma tanke, vetande och insikt (liksom en gruppsjäl), blir gruppen arbetsduglig.

⁶Elementalen beröres icke av om individerna befinna sig i fysiska världen eller ej. Den upplöses icke förrän gruppen (alla i gruppen!) uppnått samma utvecklingsstadium som elementalen representerar. Därefter upplöses elementalen, och dess atomer och molekyler återgå

till sina ursprungstillstånd.

⁷Innan lärjungen kan inträda i essentialvärldens enhetsmedvetenhet, får han lära sig att bli en enhet i sin fåtaliga grupp. Detta innebär, att han med sitt liv befrämjar gruppens ändamål, förstärker gruppens styrka, utmönstrar allt som kan minska gruppens användbarhet och förverkligar gruppens uppgift. Det medför också förmågan att se på egna gruppen som en iakttagare och icke enbart såsom en deltagare. Egna personlighetens (de lägre höljenas) önskningar ha sjunkit ner i det undermedvetna och blivit instinktiva.

⁸Grupplivet, gruppönskan, har blivit individens liv, och de individuella önskningarna äro definitivt eliminerade. Härav framgår hur långt mystikerna äro från förståelse för hierarkiens liv, när de ta frosseriet i allsköns "andliga känslor" för verkligt liv. Allt dylikt har längesedan upphört, och individen har identifierat sig med det "opersonliga livet". Detta var vad gnostikern Paulus menade med sitt "jag lever nu icke mera jag, utan Christos (46-medvetenheten) lever i mig".

4.9 Initiation

¹Det har i ockulta litteraturen skrivits så mycket ovederhäftigt om "initiationer", att rättelse torde vara på sin plats.

²Ordet "initiation" har redan hunnit bli ett missbrukat ord, vars betydelse alla veta utan att behöva veta. Esoteriskt förekommer termen såsom beteckning på: transmigration från lägre till högre rike, övergång från lägre till högre atomvärld, från lägre till högre utvecklingsstadium, invigning i esoterisk kunskapsorden.

³Initiation (invigning) i esoterisk kunskapsorden får icke förväxlas med planetarisk initiation. I fråga om det sistnämnda är det väsentliga icke det nya, utan att initiationen betecknar avslutningen av ett utvecklingsstadium.

⁴Det finns nio huvudslag av energier, motsvarande de tre triadernas tre enheter, åtkomliga för individen i världarna 43–49. Också förmågan att behärska någon av dessa kallas "initiation".

⁵"Planetarisk initiation" (självförvärv av nytt slag av övermedvetenhet) konstateras av planethierarkien, som övervakar individernas medvetenhetsutveckling. Detta konstaterande medför också en officiell bekräftelse (närmast motsvarande "diplom"), och det är detta man har missförstått och jämfört med vanlig ordensinvigning. Hierarkien beklagar, att de som borde ha vetat bättre, icke kunnat iakttaga förutsatt diskretion. Det räcker icke med gott motiv. Tillåtelse skulle ha begärts. Förståelse för planetarisk initiation såsom en fullt normal utvecklingsprocess skulle ha erfordrats.

⁶Initiation är en process, i vilken individen blir medveten om att vara en del av det hela, förvärvar högre världars medvetenheter och energier. Initiation innebär förvärv av gruppmedvetenhet.

⁷Initiation betyder förvärv av ett högre slag av atommedvetenhet. Det är en förvärvad uppfattning av högre dimension och bemästrande av det som tillhör lägre dimension. Det finns alltså inalles 49 initiationer i kosmos. Varje högre atomslag innebär i medvetenhets hänseende fullständigt omtänkande i alla avseenden. Allt man betraktat såsom realitet visar sin relativitet. I idéhänseende kan man uttrycka saken så, att de lägre ideerna ingå i de högre, att varje högre idé innehåller alla lägre. Varje högre slag av atommedvetenhet innebär en fullständigt förändrad syn på tillvaron i alla avseenden, så att förvärvet kommer individen att känna sig som en idiot och att han alltid varit det. De tre aspekterna (materia, energi och medvetenhet) bli med varje högre grad något så radikalt nytt, att man inser, att detta måste vara ofattbart på lägre stadium men trots detta är något häpnadsväckande självklart. Rums-, tids-, energiuppfattning förändras, så att man förstår, hur uttrycket illusion (ifråga om allt lägre) uppkommit. Det är ingen illusion, utan endast lägre slag av realitet, men förefaller såsom illusion. Det är en drastisk men ytterligt klagörande beteckning för det förut kända och begränsade.

⁸Med varje högre slag av atommedvetenhet förändras fullständigt allt man dittills uppfattat och tänkt beträffande de tre aspekterna: med atommedvetenhet 45 upphör begreppet materia att ha någon betydelse såsom livsfaktor. Med atommedvetenhet 43 blir begreppet medvetenhet hopplöst otillfredsställande och intetsägande. Treenigheten (de tre aspekterna) finns där hela tiden men förlorar fullständigt sin lägre natur, så att inga mänskliga begrepp duga till förklaring.

⁹”Initiation” är ett fortgående förvärv av allt högre slag av medvetenhet, ett alltmer vidgat deltagande i kosmiska totalmedvetenheten genom de 49 allt högre atomslagets världsmedvetenheter. Initiation kan man kalla en medvetenhetsprocess, varigenom individen förvärvar kunskap om de 49 kosmiska världarna och förmåga att rätt tillämpa hithörande lagar för att kunna medverka i de kosmiska manifestationsprocesserna. Allt individen får till skänks för eget självförverkligande är avsett att göra honom till en alltmer effektiv medarbetare ifråga om den stora kosmiska evolutionen. Liv i högre världar är intet själviskt drönareliv (med dylikt blir det ingen utveckling) utan ett självförglömmande opersonligt arbete under dygnets alla 24 timmar för allas väl.

¹⁰”Initiation är fullgörelsens klimax och framgång, en graderad serie experiment med energier.” (D.K.)

4.10 *Esoteriska lärare*

¹Den gamla tesen ”när lärjungen är mogen, kommer läraren” är icke fullt exakt. Det är snarare så, att lärjungen själv utser den lärare som kan hjälpa. Det är lärjungarna, som komma till läraren, icke läraren till lärjungen, allt enligt frihetslagen.

²Kontakt med läraren (45-jag) har omedelbar effekt på åtminstone tre centra hos lärjungen. Själva kontakten stimulerar hjärtcentrum, med lärarens mentalmedvetenhet påverkas hjässcentrum och ofta även ögonbrynscentrum.

³Lärjungen ber icke sin lärare om någonting. Han vet, att detta icke behövs, utan snarare är bevis på bristande tillit. Läraren är medveten om allt i lärjungens medvetenhet som på något sätt är av vital betydelse. För övrigt sker övervakningen genom Augoeides, som är ”allsmäktig inom de mänskliga världarna”.

⁴Sålänge lärjungen finner självklart allt som läraren säger, kan undervisningen fortsätta. Men när lärjungen icke inser det, har läraren fyllt sin uppgift och är överflödig. Ty ingen esoterisk lärare får tvinga sin uppfattning på någon, icke ens överbevisa. Allt måste vara självklart. Är det icke självklart, återstår för lärjungen att göra de erfarenheter som möjliggöra omedelbar förståelse.

⁵Sanningen måste vara omedelbart självklar. Den är det enklaste av allt. Och därför är den ofattbar för dem som sakna vederbörlig erfarenhet.

⁶Vanligtvis blir lärjungen överraskad av allt läraren säger. Hans inbillade (aldrig möjliga) självkännedom har sagt honom något helt annat, icke sällan motsatsen. Ofta får han höra, att just det han betraktat som sin förnämsta egenskap är ett självbedrägeri. Ännu värre är, när läraren icke kan säga honom sanningen på grund av våldsamt reaktion eller sådan förkrosselse, att lärjungen blir livsoduglig för lång tid. I lyckligaste fall inser lärjungen omedelbart, att läraren har rätt och att han själv varit idiot. Men det är sällsynt.

⁷Det är typiskt för alla hyperintelligenta, att de tro sig begripa allt och kunna bedöma allt. Uppsöka de en lärare, dröjer det icke länge, förrän de förstå allting bättre än läraren. Och röna de icke den uppskattning av läraren som de anse sig berättigade till, så visar det endast lärarens oförmåga att bedöma just dem. Och därmed är han reducerad. Man möter ständigt dylika typer i livet. Ett drastiskt exempel är Rudolf Steiner och hans förhållande till Annie Besant. Sedan han trott sig ha lärt av henne allt hon visste, tilltrorde han sig att kunna veta allting bättre. Ett annat drastiskt exempel var den överintelligens som erbjöd sig att lära av ett 45-jag. Efter en kort tids undervisning motsade han allt vad hans lärare sade, så att denne undrade, varför han blivit utsedd

till lärare. Ofta tro lärjungar, som blivit satta på prov, t.ex. avrådas från vissa övningar som de fått lära, att mästaren underskattar dem och trotsa förbudet med katastrofala följder. Därefter anklagas läraren för alla de orimligheter en dylik misslyckad individ kan hitta på.

⁸De individer, som tillhöra första departementet, äga ofta det mod man behöver för att bekämpa hyckleriet och skenväsendet. De utmana den infantila allmänna opinionen, bestående av efter-sägare och efterapare utan möjlighet till eget omdöme. De uppväcka med avsikt moralisternas indignation för att hävda individens rätt till eget handlingsätt.

⁹De flesta esoteriska lärare få också elever, som vilja förvärva överlägsenhet och makt över andra och, när de finna sig ”bedragna” i sina förhoppningar, beskylla läraren för bedrägliga metoder etc.

¹⁰Högmodiga finna det irriterande att behöva lära och ännu mer irriterande att ha fått något som de böra vara tacksamma för. De befria sig genom att senare nervärdera allt de fått och dem de fått det av.

¹¹Ägde moralisterna enklaste omdömesförmåga, så borde de inse, att de som vigt sina liv åt tjänandet, som ställt sig under enhetslagen, icke kunna mätas med de små mått moralisterna ha att komma med, för att icke tala om hatets sätt att mäta.

¹²Mänsklighetens store, genier och föregångare i kunskaps- och livshänseende, som offrat sig för att befordra medvetenhetsutvecklingen, har man alltid förföljt, förhånat, föraktat. Det veta också dessa stora. De veta det martyrskap som väntar dem från en idiotiserad och illvillig mänsklighet. Och så komma litteraturdoktorerna (dessa andliga likplundrare) och snoka i allt för att kunna göra de stora så små som möjligt. Deras stolthet är att reducera storheten, och deras stora vetenskapliga upptäckter, som kvalificera till docentur och professur, bestå i att upptäcka mänskliga svagheter, fel och brister, som vidlåda även individer på humanitetsstadiet, tusentals inkarnationer före sina belackare i utvecklingshänseende. Med dessa fynd tillgodoses hye-intresset för andras privatliv och lyckliggöras moralisterna, som ständigt måste ha något att indigneras över för att känna hur förträffliga de själva äro.

¹³Man kan få höra även ”esoteriker” säga, att t.ex. ett 45-jag måste hushålla med sina energier, emedan endast viss kvantitet av sådana skulle stå till hans förfogande. Det är icke brist på energi utan brist på tid, som gör att högre väsen avväga vilka uppgifter, som äro de viktigaste och måste gå före. Just planethierarkien har (beroende på en idiotiserad och brutaliserad mänsklighet, som i stort sett endast gör misstag) en oerhörd arbetsbörda, för vilken tiden helt enkelt inte räcker till. Lärjungarna, som skulle kunna åtaga sig en del lättare arbete och sålunda avlasta 45-jagen, bli alltför ofta i stället en extra belastning. Det är ingalunda märkvärdigt, att de icke äro särskilt angelägna om dylikt extra påhäng. Lärjungen får se till, att han är fullt kapabel för lärjungaskapet. I detta århundrade ha så många också kvalificerat sig för lärjungaskapet att, enär även i detta avseende gallring är nödvändig, endast de i stort sett redan färdiga för högre rike kunna ifrågakomma. Konkurrensen gör sig gällande.

¹⁴Det kan förefalla underligt, att två lärjungar till K.H., Leadbeater och Bailey, aldrig någonsin sammanträffat hos sin lärare. Det kan ha berott på dels att de antagits vid olika tidpunkter, medan K.H. ännu var ett 45-jag, dels att enligt gamla, numera övergivna metoderna lärjungarna erhöles enskild undervisning och behandling, dels att Leadbeater var extravert (1–3–5–7-linjen) och Bailey introvert (2–4–6-linjen) och därför skulle ha haft svårt att förstå varandra, dels att lärjungar till ett 44-jag icke kunna påräkna att få anlita sin lärares kapacitet utom under extrema förhållanden, varför de aldrig haft en chans till sammanträffande i senaste inkarnation. Det var först efter år 1919 och sedan hon blivit sekreterare åt D.K., som Bailey kom underfund med sin ställning såsom gammal lärjunge.

4.11 *Insikter erforderliga för lärjungaskap*

¹Det följande är ingalunda avsett att avskräcka en aspirant från strävan efter lärjungaskap. Men det kanske kan ge stoff till eftertanke. Det finns många, som befinna sig på en utvecklingsnivå, där det vore meningslöst att ens betrakta sig såsom aspirant. Det är risken med att framlägga allt för den okunniga och omdömeslösa allmänheten. Historien är full med berättelser om narrprofeter, som saknat enklaste förutsättningar för att bedöma och just därför blivit offer för messiaskomplex.

²Vad som först och främst kännetecknar latent esoterikerna är sokratiska insikten att ”man är en idiot”, alltså sann ödmjukhet i sanningshänseende. Det är första steget på vishetens väg. Den som känner sig märkvärdig (eller känner sig ”färdig”), har långt kvar till den insikten. Ett annat stort misstag är varje jämförelse med dem på lägre nivåer. Vi äro alla bröder i samma naturrike, och om än vägen till närmast högre naturrike är olika lång, så är den försvinnande kort i jämförelse med den som återstår för oss alla. När de i femte och sjätte och ännu högre rikena kalla oss för sina bröder, ha vi all anledning att söka förvärva den livssynen: att allt levande är ett universellt broderskap. Den som insett detta, förstår också att hatet i alla dess tusentals olika slags livsyttningar är själva livsförvändheten.

³Planethierarkien söker icke individer för att ”frälsa dem”. Sådana som bedja om frälsning få gå den vanliga vägen genom emotionalvärlden till mentalvärlden, där de få leva ett egoistiskt liv i oändlig salighet, tills de fått nog av den och på nytt börja längta efter ”verkligheten”. Jaget såsom ”jag” kan icke ingå i enheten utan först såsom ”alla”. Självidentiteten finns kvar, men det isolerade jaget (jag och du och vi) finns ej mer.

⁴Planethierarkien söker medhjälpare, som leva för enheten och glömma sig själva, som leva för att tjäna och icke för att utvecklas. Egna utvecklingen får bli en automatisk sak. Den söker individer, som förvärvat självtillit och självbestämmdhet, gjort sig fria från emotionalt och mentalt beroende och äro ”gudomligt likgiltiga” för vad som sker med dem. De veta Lagen, dess omutlighet, dess ofelbarhet, och det oundvikliga slutresultatet: nästa högre rike. Den söker medhjälpare, som icke begära hjälp, icke bedja om ljus och kraft, icke ropa på ”mästaren”, utan söka utveckla ”den dynamiska viljan till det goda” och metodiskt och systematiskt i mån av förmåga göra vad de kunna. De veta om högre riket men leva utan att fråga efter dem (som om de icke finnes). Det är den verkligt gudomliga likgiltigheten. Individiden gör sitt, och sen får det gå som det vill. Endast på detta sätt kan han bli det ”fulländade redskap” planethierarkien behöver. Han ber icke om kraft, lika litet som motorn gör det. Han vet sig vara motorn, som får vad den måste ha för att fungera. Han gör vad på honom ankommer för att bli det perfekta redskapet. Däri ser han sin uppgift.

⁵Därtill kommer en viktig insikt, som 45-jaget D.K. inskräpper hos sina medhjälpare: ”Jag vill befria eder från fixa idén, att lärjungen tjänar, emedan han vet. Aldrig säga vi: Nu vet ni och därför kan ni arbeta. Vi säga i stället: Nu arbetar ni och tjänar, och i det svåra företaget skall ni efterhand upptäcka verkligheten, utveckla behövliga förmågor och bli allt skickligare i livets tjänst.”

⁶Det är i praktiska arbetet vi lära oss vad vi icke veta och icke kunna, vad som fattas för att vi ska lyckas bättre nästa gång, lära känna de individuella behoven och hur vi ska möta dem. Vi lära genom erfarenhet och experiment.

⁷Enligt Lagen har den rätt till hjälp som lever för att hjälpa. Den som lever för allas medvetenhetsutveckling, har rätt till den kunskap som befodrar denna. Den som lever för allas enhet, ingår därmed automatiskt i enheten. De essentiala egenskaperna förvärvas omedvetet i arbete för andra, emedan de rätta medvetenhetsenergierna då strömma in i rätta medvetenhetscentra och där utföra sitt verk.

⁸Det är icke lärjungen, som har behov av läraren, utan läraren söker ett lämpligt redskap för sitt planerade verk. Är lärjungen allsidigt utvecklad, har helgonstadiet bakom sig, är väl orienterad på

humanitetsstadiet (alltså är en ”personlighet” med perspektivmedvetenhet), finns det alltid någon i planethierarkien som har användning för hans kapacitet.

⁹Lärjungen ber icke ”mästaren” om någonting. Han måste själv förvärva allt enligt lagen för självförverkligande. Så länge någon anser sig ha behov av en lärare, är han oduglig som lärjunge. Då har han icke förvärvat erforderlig självtillit och livstillit. Allt individen behöver får han automatiskt enligt Lagen utan medveten kontakt med ”högre väsen”.

¹⁰Lärjungen måste själv se, vad han kan utföra för slags arbete. Han får aldrig några anvisningar. Däruti misstog sig president Annie Besant, som blev diktator på slutet.

¹¹Lärjungaskapet betyder hårt arbete, banbrytande och vägvisande arbete. Många aspiranter misslyckas, emedan de underlåta att göra det bästa de kunna, underlåta att handla som de borde, underlåta att säga det som borde sägas, underlåta att utföra det arbete omständigheterna anvisa.

¹²Själva lärjungaskapet innebär en oavbruten träning av samtliga höljen. Organism och eterhölje måste förvärva största möjliga spänst för att kunna utföra allt arbete, vitalisera organ och centra. Påfrestningen är oerhörd. Olämplig föda, gifter etc. äro absolut förbjudna. I annat fall avkopplas lärjungen och förblir avkopplad, tills han förvärvat större insikt.

¹³I den mån lärjungen utvecklas, bli livslagarna omedelbart självklara, ty de tillhöra de olika utvecklingsstadiernas verklighetsupplevelser, ingå i förståelsen för själva utvecklingsprocessen såsom nödvändiga förutsättningar för denna.

¹⁴Lärjungen tänker icke på sig själv. Han har gjort sig av med självhärlighet, självmärkvärdighet, självuppskattning, alla slags messiaskomplex (och därmed både underlägsenhets- och överlägsenhetskomplex). De flesta äro offer för självmedlidande. De tycka så synd om sig själva. Aldrig bli de rätt uppskattade. Aldrig få de tack för vad de göra. Alltid bli de underskattade, misskända. Aldrig få de någon chans etc. i oändlighet. Men allt detta är att tänka på sig själv.

¹⁵Lärjungen lever för att tjäna, och därmed bortfalla alla egna problem. I och med denna frigörelse blir han mottaglig för kausalideer, som han själv bearbetar till en fond av erfarenheter att använda, när tillfällen erbjuda sig.

¹⁶Vi få vara oändligt tacksamma för att få tjäna. Det är ingen förtjänst.

¹⁷Lärjungen begär ingen lön och frågar aldrig efter resultatet av sitt hjälparbete. Han vet Lagen.

¹⁸”Den är störst som är allas tjänare” är ett ord som antyder, att motivet icke är egen utveckling utan andras.

¹⁹Den som ej gör ”allt” för att bekämpa lögnen och hatet i världen, kan icke räkna på något lärjungaskap.

²⁰Lärjungens väg är ”offrandets” väg, frigörelse från det lägre i en skenbart oändlig serie. Man avstår icke för att vinna fördelar. Man är tacksam för att få ”lämna allt det där” utan tanke på ersättning, belöning etc. Man offerar glatt sin emotionalitet, sin mentalitet, sin kausalitet, sedan man förvärvat medvetenhet i högre höljen. Med det perspektivet inser man det misslyckade i att tycka sig vara något, på vilken nivå man än befinner sig.

²¹Enligt ett 45-jag betyder ”offer” uppgivande av egoismen för tjänande av evolutionen och mänskligheten. Han säger vidare, att när folk får höra talas om offer såsom första villkoret för verklig kunskap, undra de vad personliga anledningen kan vara att läraren säger detta. När de höra, att frihet från allt nerdragande är förutsättningen, söka de komma undan kravet med minsta möjliga utmönstring. När de höra, att de ha plikter mot läraren, söka de efter allsköns skäl för att förringa värdet av vad de mottagit och söka efter brister hos läraren, som kunna motivera deras otacksamhet. Och sådana tro sig vara aspiranter på lärjungaskap.

²²Har individen insett, att han icke är sina höljen utan ett jag, som skall lära sig använda dessa höljen och höljesmedvetenheter i evolutionens tjänst, så inser han också, att härför erfordras självtillit, livstillit och lagtillit. Därmed följer ”gudomlig likgiltighet” för vad som sker med hans höljen, hans redskap. De äro ett lån, som han lärt sig använda på rätt sätt. Han är fri från oro och fruktan, från sorger och bekymmer, från allt det som angår de höljen han dittills trott vara han

själv. Vad som händer hans höljen är enligt Lagen. Han är färdig för lärjungaskapet.

²³”Ingen är märkvärdig i planethierarkiens ögon, endast mer eller mindre dugligt redskap och dugligare ju mindre märkvärdig han tror sig vara.”

²⁴Planethierarkien har icke givit oss kunskapen för att vi ska känna oss märkvärdiga och ”flyta ovanpå” utan för att vi ska kunna hjälpa bättre.

²⁵Vi begå idel fel, därför att vi sakna kunskap om så gott som allt i livet. Längre har mänskligheten icke kommit, därför att den godtagit sådant som den borde ha insett vara orimligt. Vi spärra vägen för oss själva med våra illusioner och fiktioner, alla hugskott och okunnighetens idiotiska förklaringar, alla antaganden och gissningar och trossatser, allsköns fantasiens idiologier.

²⁶Det är stort misstag att räkna på hjälp från läraren eller Augoeides i något som angår egna personligheten.

²⁷Ingen får någonsin möjlighet att ställa några krav på planethierarkien.

²⁸Läraren hindrar icke lärjungen från att begå misstag, ”upphäver ingen lag”, icke ens lagen för självförverkligande.

²⁹Ifall lärjungen skulle begå misstaget att vilja tala om något han lovat sin lärare att tala om, så avlägsnas de mentalmolekyler i hjärnan som innehålla vetandet. Naturligtvis har lärjungen också brutit förbindelsen med hierarkien.

³⁰Lärjungen lär genom misstag. Det är detta, som ”oinvigda” (exoterister) aldrig kunna lära sig begripa. ”Infamt påpassad” av alla, med vilka han kommer i beröring, får han alla sina misstag snabbt fastspikade, så att ingen skall tro, att han förstår något mer än andra, ingen anse honom för något annat än en charlatan och bedragare.

³¹Lärjungen vet emellertid, att detta är hans öde och att sådan är mänskligheten på nuvarande utvecklingsstadium. Han gör sig icke heller några illusioner utan har längesedan lärt sig, att allt han säger och gör, icke säger och icke gör, får sämsta möjliga utläggning.

³²Vi böra vara tacksamma för att få tillfällen att lära. Ty endast så göra vi nödvändiga erfarenheter och kunna utvecklas. Det är lärdomarna, som föra oss framåt. Pessimisten ser på misstagen. Optimisten ser på lärdomen av misstagen. Och aspiranten är lycklig att få lära, om det så skall vara genom misstag. Det enda, som begärs av aspiranten, är att han skall lära av misstagen.

³³Det är icke som många tro, att lärjungen kan få sina egna eller andra personers problem lösta eller de problem lösta som det åligger mänskligheten att själv lösa. Den som får lösningen av sina problem till skänks, lär sig aldrig lösa några problem, och hela tillvaron är en serie problem envar själv måste lösa. Många personliga problem lösa sig av sig själva, när individen upphör att vara centrum i sin personlighets cirkel.

³⁴Genom att lösa sina problem förvärva individerna förmågor och egenskaper, som annars skulle förbli outvecklade. De som kunna ha också rätt att få lösa problemen och få dels lära sig det som utvecklar dem, dels så den goda sådd som följer av att de därvid hjälpa människorna. Planethierarkien påtalar också den härskande lättjan och oföretagsamheten hos de flesta. De överlåta åt andra att lösa de problem de själva kunna lösa. Såsom parasiter leva de flesta på resultatet av andras arbete. De gitta icke ens praktiskt tillämpa vad de fått lära utan nöja sig med att få både kunskapen och andras verk till skänks. De äro helt enkelt drönare. De missta sig, om de tro att dylikt icke har sina konsekvenser. Vad ha de egentligen för uppfattning om rättvisan i livet? Den som icke gör allt den kan, har ingen rätt till särskilda förmåner. Den som försummar erbjudna tillfällen, går miste om sådana i framtiden.

³⁵Vegetarism förfinar organismen. Kött-fisk-diet förgrovar den. Detsamma gäller alkohol, tobak etc. Asketism är ingen förtjänst i och för sig. Så skriver ett 45-jag till en aspirant: ”Ni har flera gånger erbjudit er att avstå från kött och alkohol, och jag har vägrat. Eftersom ni icke kan bli antagen till lärjunge, så varför skulle ni avstå?” Frågan gäller förmågan att vara oberoende av animala krav. Organismen (”broder åsnan”) bör behandlas väl men icke få bestämma. Lärjungen

befriar sig från beroendet av sina känslor, sin sentimentalitet, sin emotionalitet.

³⁶Det gäller icke att döda det emotionala utan att behärska det, icke döda begäret (som allmänt tros) utan att ge det rätt inriktning. Det emotionala är för lärjungen lika nödvändigt som det mentala. Det emotionala är en kraft, och alla krafter tillvaratas och utnyttjas för tjänandet.

³⁷Slutligen lär han sig genomskåda mentala fiktiviteten i läror, som icke överensstämmer med verkligheten. Såsom självbestämd är han oberoende av allmän opinion, okunnighetens auktoriteter inom religion, filosofi och vetenskap. Men han offerar icke tid på att bekämpa dessa företeelser. De ersätts av andra under evolutionens gång. Det betyder ej, att han skulle tåga med sin uppfattning om dem, så att de icke må förvilla dem som äro i stånd inse kritikens berättigande, befria dem från illusioner och fiktioner. De ”omogna” må ha vilka åsikter de behaga.

³⁸Lärjungen godtar ingenting, som strider mot hans sunda förnuft, mot hans kunskap om verkligheten, livet och Lagen. Ifall han likväl misstar sig (och det gör han ofta), så har han dock gjort sitt bästa och vunnit därpå. Blint godtagande av om så vore ”gudars diktat” vittnar om bristande insikt.

³⁹Även en agnostiker kan tjäna guds rike. Det är bättre vara skeptiker än ”troende”, ty det kan vittna om sunt förnuft.

⁴⁰Lärjungen får lära sig, att allt slags fanatism skadar den sak han vill gagna.

⁴¹Esoterikern prackar icke sin kunskap på folk. Men han svarar på frågor, som allvarliga sökare rikta till honom. Det lönar sig icke att diskutera esoterik med exoterister. Det är två världar (verklighetens och illusionernas, skenets), som sakna beröringspunkter.

⁴²Studier av förflutna liv gagna icke medvetenhetsutvecklingen. Risk finns i stället, att de förstärka det förflutnas makt med dess fiktioner och uppamma nyfikenhet.

⁴³Värdet av det förflutnas erfarenheter ligger i ökad förståelse och förmåga. Vi vinna ingenting, endast förlora, på att återuppliva våra gamla misstag, ty den okunnige begår i stort sett endast misstag. Vi dras till det vi betrakta, om vi veta om det eller ej. Vi förbruka onödigtvis energi med att ständigt på nytt bekämpa det gamla. Innan individen kan bli lärjunge, måste han ha lärt sig att ”låta de döda begrava sina döda”, att aldrig se tillbaka. Det förflutnas makt är definitivt slut. (Detta var också ursprungliga meningen med ”syndaförlåtelsen”.)

⁴⁴Begripande är nya hjärnans produkt. Förståelse är jagets självförvärv i föregående inkarnationer. Man kan begripa utan att förstå och förstå utan att kunna redogöra varför.

⁴⁵Minnesvetande utvecklar icke omdömesförmågan.

⁴⁶Esoteriskt vetande kan förvärfvas på barbarstadiet. Men vetande är ej kunnande, lärdom icke vishet, lära icke liv. Det väsentliga är egna erfarenheterna. Kunskapens betydelse ligger i att vi ej behöva irra i blindo.

⁴⁷Lärjungen måste inse, att ”liv är energi” och att det fordras insikt för att ändamålsenligt använda energierna, vilka utan kunskap få destruktiv verkan såväl i hans eget liv som för omgivningen.

⁴⁸Utan energi finns icke liv.

⁴⁹Lyckan är en emotional förmåga, glädjen en mental.

⁵⁰Lärjungen identifierar sig icke med sina höljen och dessas intressen, vilka de livsokunniga ta för sitt egentliga jag.

⁵¹Lärjungen minskar sina behov till ett minimum. Han har icke tid att syssla med onödigheter. Han anser allt icke nödvändigt för medvetenhetsutvecklingen som en onödig belastning.

⁵²Han har icke tid för annat än det enda väsentliga utöver den omsorg han nedlägger på att fullgöra personliga plikter han åtagit sig eller pålagt av livet.

⁵³Lärjungen påtar sig inga nya plikter.

⁵⁴Goda råd från 45-jaget D.K. till aspiranter på lärjungaskapet: Genom att metodiskt ordna sina förhållanden lär man sig rätta hushållandet med tiden och dess ändamålsenliga användning. Genom att utmönstra allt av underordnad betydelse med sinne för rätta proportioner lär man sig exakthet och målmedvetenhet. Genom rätt aspiration på fastställd tid fås nödvändig kontakt och

inspiration. Genom konsekvent tillämpande av självbestämda regler förfinas efterhand individens höljen till att bli lämpliga redskap.

⁵⁵Lärjungen måste förvärva ”gudomlig likgiltighet” för vad som sker med honom, icke låta sig förvillas av skenbart förtvivalade förhållanden (be befooled by appearances).

⁵⁶Vi måste acceptera oss sådana vi äro. Det är endast sunt förnuft. Fel och brister försvinna automatiskt genom tillämpning av livslagarna.

⁵⁷Idioter äro vi allihopa, om än ej i lika hög grad i alla avseenden.

⁵⁸Moral hör hemma på barbarstadiet.

⁵⁹Livslagarna äro inga förbud. Den som ej kan inse deras giltighet, får vänta till en annan inkarnation.

⁶⁰Frihet vinnes genom tillämpning av livslagarna.

⁶¹Det vi ogilla hos andra finns hos oss själva. Annars skulle vi icke lägga märke till det. Det man avskyr och dömer hos andra är det man själv har latent.

⁶²Man hjälper människorna mer med kärlek och förståelse än med intellektet.

⁶³D.K.: ”Vakta omsorgsfullt över edra tankar om varandra. Utrensa all misstänksamhet och kritik och omge varandra med kärlekens tankar. Ni ha ingen aning om effekten av denna inställning.”

⁶⁴”Love brings all earthly karma to an end.”

⁶⁵Kärleken uppammas genom att man odlar hithörande tankar varje dag. Den som älskar på rätt sätt, blir icke bunden av den han älskar.

4.12 Allmänna förutsättningar för lärjungaskap

¹Sjelva lärjungaskapet är ett personligt förhållande mellan lärare och lärjunge, och om detta får ingen utomstående vare sig i hierarkien eller i mänskligheten veta något. Vid antagandet får lärjungen erforderliga instruktioner. I det följande antydas endast de allmänna förutsättningar aspiranten bör ha vetskap om. De äro väl kända och utgöra självklara förutsättningen, som anses icke ens behöva påpekas för verkliga aspiranter. Några av dessa förutsättningar kanske behöva återupprepas. De flesta ha så lätt att glömma sådant som icke passar.

²Teosoferna missta sig, ifall de tro, att planethierarkien ivrigt åstundar att få värva lärjungar. De ha ”fler än de orka med”, om uttrycket tillåtes. Antagen till lärjunge blir man, när man är färdig, när man förvärvat perspektivmedvetenhet (47:5), högsta slag av fantasi (48:2) och lägsta slag av subjektiv kausalmedvetenhet (47:3:7) och visar sig duga till redskap. Då utför man också något. Ingen blir antagen för sin egen skull eller på grund av ädelhet eller geni eller andra egenskaper, därför att man är så ”högt utvecklad”. Den som inbillar sig vara märkvärdig, vara ”eftersökt”, vara dugligt redskap etc., är offer för egen inbilskhet.

³Fordringarna för lärjungaskap skärpas oavbrutet, ju mer mänskligheten utvecklas och allteftersom tillströmningen ökas. Ännu år 1875 räckte det med att aspiranten förvärvat attraktionens egenskaper. Efter att esoteriska kunskapen blivit offentlig, skärptes kraven till att det mentala skulle behärska det emotionala, människan vara en integrerad personlighet. Numera, efter år 1925, fordras att individen byggt bryggan mellan förstatriadens mentalmolekyl (47:4) och andratriadens mentalatom (47:1). Det blir därefter en relativt enkel sak att i andratriaden (45:4, 46:1, 47:1) förvärva essential medvetenhet.

⁴Det fordras numera alltså självförvärvad både kausal och essential (46:5) subjektiv medvetenhet förvärvad genom tjänande av mänskligheten jämte grundliga studier i esoteriska litteraturen. Naturligtvis är första villkoret insikten om härskande ideologiernas ohållbarhet och oduglighet som arbetshypoteser.

⁵Den esoteriska kunskapen har klargjort för aspiranten, att kunskapen om verkligheten icke finns i mänsklighetens nuvarande s.k. heliga skrifter, och aspiranten har klart insett, att dessa historiskt sett varit mänsklighetens förbannelse.

⁶Den sokratiske insikten, att mänskligheten icke kan lösa tillvarons problem, betecknar övergången från okunnighetsstadiet till visdomsstadiet. Men det måste vara en insikt man själv kommit till genom alla inkarnationernas erfarenhet. Den insikten är något annat än den vanliga agnosticismen eller skepticismen.

⁷Därnäst viktigast är vägran att "tro" något man ej själv undersökt, att godtaga något utan tillräcklig grund. Och så tjänande och villighet till samarbete på likställighetens grund.

⁸Absolut förbjudet är allt som kan räknas till nyfikenhet, intresse för andras privatförhållanden, skvaller, kritik av andras uppfattningar och levnadssätt. Ännu ha ockultisterna icke lärt sig konsten att tåga, närbesläktad med insikten om vad som bör sägas. I alla händelser gör man klokt i att tåga, om man icke vet vad som är bäst att säga.

⁹Ett fundamentalt krav för lärjungaskap är att individen visat prov på kollektivmedvetenhet. Han måste ha ingått i tjänandet, därvid lärt sig bortse från de olika utvecklingsstadierna och lärt sig tjäna mänskligheten i människan. Viljan till enhet måste härska och "allas väl", enheten, vara bestämmande motivet i individens handlande.

¹⁰Förutsättning för lärjungaskap är att ha insett det illusiva i "all jordens härlighet" (makt, berömmelse, materiellt ägande, jagande efter nöjen etc.).

¹¹Allmän förutsättning är att man lärt vad man har att lära i människoriket, förvärvat de egenskaper och förmågor som äro nödvändiga för högre utveckling. Samtliga måste förefinnas till hundra procent, innan människan är färdig som människa och alla "skulder" enligt skördelagen äro betalda. Fulländning krävs ej för lärjungaskap. Därtill är livsokunnigheten ännu alltför stor. Men det som felas måste kunna lätt förvärfvas.

¹²De två kanske största bristerna hos de flesta aspiranter äro dels mod att våga, dels psykologiska felbedömningen av människor.

¹³Man vill vara god och tänka gott om alla. Men det får ej betyda, att man litar på deras lojalitet, innan man förvissat sig om att de äro "pålitliga", äro värdiga verkligt förtroende, bestått "proven". I regel är detta icke fallet, förrän de nått högre emotionalstadiet.

¹⁴Även den aspirant, som nått därhän att icke för någon längre tid kunna uppge fullföljandet av beslutet att målmedvetet sträva efter lärjungaskapet, saknar oftast det mod som utgör en av de viktigaste förutsättningarna för att lyckas.

¹⁵Det fordras mod att besluta sig för att beträda vägen, att bryta med sitt förflutna och allt vad det innebär av egna intressen, vanor, folks förändrade inställning, offra allt för det enda väsentliga. Även om lärjungen skulle stå ensam, så har han icke tid att känna detta, ty han har icke tid att tänka på sig själv.

¹⁶Aspiranten lär sig att icke identifiera sin jagmedvetenhet med sina höljens medvetenhet, en förutsättning för att göra dessa höljen till sina lydiga och effektiva redskap.

¹⁷För att kunna bli lärjunge måste individen på humanitetsstadiet ha förvärvat förmåga att behärska emotionala energierna, förmåga av målmedvetenhet, kärlek och förståelse, osjälviskhet, laginsikt och laglydnad, förutseende och förståelse för var han bäst kan göra sin insats, uthållighet, gudomlig likgiltighet och tillit till Lagen.

¹⁸Läraren frågar efter lärjungens reaktioner. Vad dessa bero på intresserar honom ej. Det tillhör skördelagen. Ingen kan urskulda sig. Det är fråga om "hållfasthet" under alla förhållanden.

¹⁹Sådana egenskaper, som tillhöra civilisationsstadiet (t.ex. avund, hämndgirighet, önskan att sårå, skadeglädje etc.), har individen befriat sig ifrån sedan många inkarnationer tillbaka.

²⁰För att kunna bli antagen till lärjunge fordras för dem på mentalstadiet dels kultivering av "harmlöshet", dels strävan att iakttaga tre anvisningar. Med harmlöshet förstås att icke känna eller tänka ont mot eller om någon. Det låter enkelt men överstiger de flestas förmåga. De tre anvisningarna äro: att skåda in i broderns hjärta och känna hans nöd, att hjälpa honom med goda tankar, att känna sin oförlorbara gemenskap med honom.

²¹Aspiranten inser nödvändigheten av att ha tålmod med sig själv såväl som med andra. Den mängd dåliga egenskaper han förvärvat under tiotusentals inkarnationer utmönstras icke genom

goda föresatser utan genom förvärv av motsatta egenskaper till hundra procent. Till hans uppgift hör att underlätta detta förvärv också hos andra.

²²Aspiranten måste förvärva oberördhetens egenskap beträffande sig själv. Jaget är ju monaden, och vad helst som ”träffar honom” träffar icke hans jag utan endast hans höljen. Sårar det honom, så visar det att han identifierar sig med sina höljen, och så länge saknar han förmågan att frigöra sig från dessa, saknar han förmågan att förvärva högre höljen.

²³Opersonlighet är icke möjlig, förrän individen förvärvat essentialmedvetenhet och ingått i enheten. Dessförinnan medför den ansvarslöst avståndstagande. Långt innan det kan bli tal om opersonlighet, måste individen ha befriat sig från emotional attraktion och repulsion, gillande eller ogillande av någon i överindividuella, esoteriska familjegruppen (på samma utvecklingsstadium). Allt sådant, som gör att man föredrar den ene framför den andre i gruppen, måste ersättas med gemensamhetsmedvetenheten och arbetet på gemensamma uppgifter.

²⁴Största förmågan förvärvas genom meditation. Och den riktiga esoteriska meditationen består i visualisering och användningen av ”skapande” fantasien i och för förvärv av egenskaper och förmågor. Utan daglig meditation på erforderliga egenskaper förbli dessa outvecklade.

²⁵Innan individen kan bli lärjunge, måste han ha upptäckt sin esoteriska grupp, den med vilken han färdas tillsammans, tills han blivit 45-jag. När han upptäckt denna grupp, vet han, att han icke är en isolerad individ, allena och övergiven, utan medlem av ett brödraskap, som i essentialvärlden uppgår i en allt större grupp, tills ”hela världen är hans hem”. (”Seid umschlungen, Millionen!”)

²⁶Att bli antagen till lärjunge kan aspiranten icke räkna på, förrän han har utsikt att bli kausaljag. Dessförinnan har han erhållit vad han behövt från sin Augoeides och från lärjungar till planet-hierarkien. När dessa anse, att aspiranten har möjlighet att ingå i esoteriska gruppen, blir han, sedan han genomgått prov för att visa sin kapacitet och stabilitet, införd i gruppen.

4.13 Att kunna tiga

¹Första förutsättningen för lärjungaskap är att kunna tiga. Det innebär mycket mer än okunnigheten fantiserat om. Nyfikenhet, intresse för andras privatliv (”allt privat är tabu”), skvaller och andra hatyttringar tillhöra det otänkbara och äro definitivt omöjliga. Lärjungen förvärvar förmåga att alldeles oavsiktligt se andras förflutna, läsa deras tankar och känslor. Allt dylikt måste omedelbart utraderas ur medvetenheten och minnet.

²Esoteriska uttrycket ”att tiga” eller ”tystnadens konst” (missvisande som de flesta gamla esoteriska termer) består i insikten om vikten av att veta vem eller vilka man talar med, vad som bör sägas just vid det tillfället eller i det sammanhanget, vad som icke kan sägas (emedan det kan missförstås), icke ”kasta pärlor” (tala med ovetande om det för dem obegripliga, vilket gör en själv till narr och skadar den sak man vill gagna). Det hela är en omdömesfråga, och den som icke är säker på sin sak, gör klokt i att tiga. Frimurarnas tystnadsplikt har gett denna orden dess anseende. Teosofernas pladder har kastat löje över deras samfund.

4.14 Självkritik

¹Visst är att den som anser sig färdig, med säkerhet icke är det. Det vittnar om oerhörd självöverskattning, och redan dylik omdömeslöshet och brist på självkritik bli ett hinder. Ty ingen är ”värdig” att få bli lärjunge. De som antas bli också överraskade. Ty de inse hur litet de veta, inse och förmå. Och de ha rätt. Den nyantagne lärjungen utgör under längre tid en svår belastning för läraren och även för äldre lärjungar. Visserligen ha alla, som antas, under en följd av inkarnationer varit under speciell granskning, och visserligen får aspiranten aningslöst genomgå en serie svåra prov för utrönande av vad han i yttersta nöd kan göra sig skyldig till. Men avståndet mellan en nyantagen och den lärjunge, som efter slutprovet upptagits i planet-hierarkien, är icke desto mindre enormt. I regel har det krävts en serie inkarnationer av intensiv

målmedvetenhet, yttrande sig i önskan att på något sätt tjäna mänskligheten och utvecklingen.

²Till saken hör, att lärjungar, en gång antagna, alltid förbli lärjungar men därför icke behöva ha en aning därom i sina nya inkarnationer. I regel finna de också sitt egentliga, avsedda verksamhetsfält först i 35-årsåldern. Undantagsvis förbli de desorienterade hela sitt liv. Det kan ha flera orsaker: människan skall ytterligare förstärka otillräckliga egenskaper och förmågor, eliminera olämpliga sådana, gottgöra svikna förpliktelse, och det finns fler hinder, som måste undanröjas, innan fortsatt utbildning är möjlig. De flesta, som mänskligheten förföljt under deras livstid men efteråt betraktat som banbrytare, ha varit lärjungar. Detta gäller emellertid icke de av kyrkan kanoniserade helgonen på emotionalstadiet.

³Det finns något esoterikerna kalla "blindhet". Aspiranten vill ofta nog göra "snabbkarriär". Risker är alltid stor att detta medför ytlighet. Grundlighet i alla avseenden är emellertid nödvändig. Lärjungen måste själv göra alla erfarenheter. Det esoteriska vetande han tillägnat sig, allt som icke överensstämmer med förvärvat livserfarenhet, visar sig oftast vara ytligt uppfattat. Det ter sig också annorlunda, när det efterprövas i dagliga livets experimentverkstad. Lärjungen, som tror sig förstå, får många livets bakläxor, får gång på gång erfara, att det han trodde sig förstå ändå icke var rätt uppfattat. Han lär sig så småningom inse, att han icke själv kan avgöra när det slutligen är "rätt". Verkligt förstå kunna vi endast det som tillhör ett lägre utvecklingsstadium än vårt eget. För de tilltagsna blir det läxor till ödmjukhet. Men om lärjungen tror, att detta kan användas såsom ursäkt för begångna misstag, så är det ett ännu större misstag med beklagliga följder.

4.15 Tjänande inställningen

¹Det finns gott om aspiranter på lärjungaskapet, vilka förvärvat den esoteriska kunskapen om verkligheten och kunna föreläsa om lärjungaskapets förutsättningar och teoretiskt tillägnat sig allt som därom blivit känt. Men för att kunna bli lärjunge fordras oändligt mycket mera. Det fordras att kunna förverkliga, ändamålsenligt använda de medvetenheter och energier de veta så mycket om. Och det är något helt annat. Lärdom är icke visdom. Vetande är icke förmåga, endast första teoretiska förutsättningen.

²Aspiranter tro, att det gäller att förvärva kausalmedvetenhet och komma i kontakt med planethierarkien för att därefter kunna tjäna. Detta är den vanliga missuppfattningen. I stället gäller det att förvärva oskiljaktighet och allgemenskap, därefter förmågan att hos andra uppväcka förståelsen för alltings enhet. Det viktiga är icke min utveckling utan allas. Jagkänslan försvinner i arbetet för allas förståelse för allenheten. Motivet vid förvärv av kunskaper, insikter och förmågor är att bli ett allt dugligare redskap i evolutionens tjänst. Ingen kommer ensam in i femte naturriket, utan envar måste, om än själv aningslös därom, ha hjälpt tusenden att utvecklas och på rätta sättet.

³Aspiranten måste ha insett, att alla i människoricet utgöra en enhetlig kollektivitet, oberoende av utvecklingsnivå, och att den som av något som helst skäl utesluter någon från denna delaktighet, omöjligt kan bli lärjunge.

⁴Aspiranten måste ha klart för sig, att planethierarkien alldeles icke har intresse av att "frälsa" någon före alla andra. Alla ska nå målet. Vad den behöver är redskap i sitt arbete för mänskligheten, emedan den ingenting förmår utan dylika. Den som eftersträvar lärjungaskap visar att han tänker på sig själv, och det är stort misstag. Lärjungen har endast en önskan: att få tjäna. Den som vill ha kunskap och makt för egen del, blir icke lärjunge. Den som själv tror sig färdig för lärjungaskap, är det med säkerhet icke. Utan undantag bli alla, som erhålla "kallelsen", överraskade och anse sig ovärdiga.

⁵Aspiranten lever för att tjäna, att hjälpa, att frigöra på det sätt som han kan. Alla kunna vi bidra till att åstadkomma riktiga mänskliga relationer, avlägsna sådant som vållar friktioner. Alla ha rätt till egen uppfattning. Men ingen har rätt att kränka andras rätt, överskrida gränsen för

andras frihetsområde.

⁶Det finns otaliga tillfällen att tjäna utvecklingen, livet, mänskligheten, individerna. Till tjänandet hör också medvetet förvärv av egenskaper, förmågor, kunskap, insikt. I detta som i allt annat är motivet det väsentliga.

⁷För den som målmedvetet strävar efter att nå närmast högre rike, är blivande världsläraren ”Pytagoras” påpekande av väsentlig betydelse: ”Den som vandrar vägen (till essentialriket) är ej till för sin egen skull utan för andras.”

4.16 Sinne för proportioner

¹En av de viktigaste förmågorna är sinnet för proportioner. Aspiranten är på väg till lärjungaskap, och lärjungen har långt att gå, innan han är ”färdig”. Vad som gäller för lärjungen behöver icke gälla för aspiranten. Sunt förnuft, rimlig tillämpning på olika stadier erfordras.

²Lärjungen är en individ i människoriket, alltså först och främst människa i sitt förhållande till människor med allt vad det innebär av insikt och förståelse, sans, måtta och balans. Vad han är i sitt förhållande till planethierarkien, angår endast hierarkien, vilket övermåttan klart framgått av erfarenheterna i samtliga teosofiska sekter alltsedan år 1875. Esoterikern har att iakttaga tystnad rörande alla esoteriska förhållanden, hur de än månne hetsa allmänna nyfikenheten.

³Nödvändig förutsättning är även frånvaro av allt slags fanatism. Aspiranten må lära genom att gå till överdrift. Det är hans ensak. Men han har ingen som helst rättighet eller skyldighet att ställa några som helst krav på andra, föreskriva något för andra, påtvinga andra sin uppfattning. Vi sakna helt enkelt varje rättighet att bedöma andra. De ha rätt att få vara i fred även för våra tankar. Moralisten har ingen chans att bli lärjunge, lika litet som fanatikern.

⁴Tilläggs bör kanske, att man icke är fanatiker därför att man är konsekvent för egen del.

⁵Aspiranten arbetar för att förena människorna alltmer i allt fler avseenden till gemensamt arbete för hela mänskligheten. Men allt dylikt måste ske på frivillighetens väg, i enhetens tecken, vilket utesluter alla åtgärder som begränsa friheten. Kunde mänskligheten enas genom allas hängivenhet för evolutionen, så skulle en snabbutveckling av medvetenheten bli möjlig, som på otroligt kort tid skulle föra mänskligheten över i femte naturriket. Ju fler individers energier som samverka, desto mer stegras den gemensamma effekten i allt högre grad. En niomannagrupp med gemensamhetsmedvetenhet kunde åstadkomma mer än tusen var för sig arbetande.

4.17 Mental suveränitet

¹Aspiranten måste ha förvärvat attraktionens egenskaper och högre mental medvetenhet (perspektivmedvetenhet, 47:5). Då behärskar mentalmedvetenheten emotionalmedvetenhetens känsla och fantasi. Det betyder, att aspiranten har även högsta emotionalstadiet (mystiker- och helgonstadiet) bakom sig och blivit ett mentaljag.

²Mystikern, som icke aktiverat medvetenheten i tredje mentala molekylarslaget (47:5) men lyckats aktivera medvetenheten i de två högsta emotionala molekylarslagen (48:2,3), saknar möjlighet mentalt kontrollera sin emotionala fantasi, varför han med denna drunknar i medvetenhetsoceanen.

³Aspiranten har alltså förvärvat sunda förnuftets möjlighet till självständigt omdöme, oberoende av härskande ideologier, auktoriteter och hithörande papperspåvar, ”heliga skrifter”. Såsom lärjunge får han senare veta, att planethierarkien aldrig kommer att förkunna något, som får åsättas patentstämpeln ”guds ord”. Liksom ingen gud uppställer några förbud, så förkunnar han inga guds ord för människorna. Det blir deras egen sak att söka och finna ”sanningen”. Det som icke överensstämmer med deras eget sunda förnuft (sådant det nu är), böra de icke godtaga. Den stora Lagen tillförsäkrar varje individ rätt till egen uppfattning inom gränserna för allas lika (okränkbara) rätt.

⁴Aspirantens uppgift är först och främst att bli vad D.K. kallar en personlighet. Jaget i

monadhöljet behärskar de tre lägre höljena (mentala, emotionala och eteriska), vilket betyder att mentalen är suverän. Därefter vidtar en omorientering, vilken resulterar i att monaden åtminstone spontant kan centra sig i kausalhöljets lägsta centrum (intellektets organ. De två övriga äro enhetsmedvetenhetens organ och "viljans" organ.). Då först har aspiranten möjlighet att bli lärjunge.

⁵Esoterikstuderande behöva ingalunda vara ens personligheter. De kunna mycket väl begripa det esoteriska mentalsystemet utan att därför ha nått över civilisationsstadiet.

⁶Vill människan pröva sina möjligheter för lärjungaskapet, bör hon fråga sig, "hur hon tänker i sitt hjärta". Det anger nivån.

⁷Individen måste vara "färdig" med det fysiskas och emotionalas erfarenheter, så färdig att ingenting i dessa världar för honom har någon som helst lockelse. Detta är någonting helt annat än den misslyckade livsledan. Det är frivillig avsägelse av all världens härlighet i hans besittning. När hans Augoeides ser att alla erforderliga egenskaperna finnas latent i hans undermedvetna och han icke önskar annat än att få tjäna mänskligheten, ingriper han med makt, och det blir då för individen möjligt att med tillspetsad målmedvetenhet koncentrera alla energier (fysiska, emotionala och mentala) på metodiskt förvärv av vad som felas i utrustningen för målets uppnående. Detta betyder ej att individen kan slå sig till ro och vänta på "kallelsen från åvan". Koncentrationen, intensiteten, dynamiken måste individen själv sätta in för att kontakta Augoeides. Det är misstag tro, att denne låter sig lätt finna, fåfängt om icke total likgiltighet för vad som sker med egna personen råder, likgiltighet även om "försöket" misslyckas, fullständig "harmlöshet" i tankar, känslor, ord och handlingar förvärvats.

4.18 Medvetenhetskontroll

¹Sålänge individen föredrar att leva i sina inkarnationshöljen framför att söka bli ett andrajag, saknas förutsättning för lärjungaskap. När intet fysiskt, emotionalt eller mentalt tjuvar, lockar, drar och binder, upphör han att leva för sitt förstajag och börjar leva för andra, inträder på tjänandets väg, vägen till lärjungaskapet.

²Människans höljen äro oerhört lätt aktiverade av vibrationer utifrån eller av impulser från undermedvetenheten. Hurudana vibrationerna äro i emotionalvärlden, borde alla snart ha vetskap om. De äro repellerande och dirigerade av illusioner och fiktioner, okunnighetens idiotier. Och det undermedvetna består av vad individen känt och tänkt genom alla inkarnationerna, sådant som han har all anledning noga granska. Det är därför ingen kan bli lärjunge, som icke förvärvat "tankekontroll", lärt sig behärska medvetenhetsinnehållet i emotional- och mentalhölje. De höljena få icke bestämma någonting.

³Aspiranten måste ha upptäckt, att det är hans jag, som iakttar tankarna, känslorna och sinnesförmimmelserna och att dessa företeelser icke äro jaget utan yttringar i hans höljen. Just detta, att han kan se på dem såsom fristående företeelser, visar att hans jag är något annat. Han säger sig, att dessa höljen icke äro hans jag utan redskap han använder i olika världar. Dessa höljens av vibrationer utifrån aktiverade medvetenhet är oftast motsatt hans egna avsikter. Äro dessa utifrån kommande vibrationer starkare än hans egna, så blir han sina höljens slav. Jagets arbete med höljesmedvetenheterna och deras "medfödda" tendenser (jagets eget verk i föregående inkarnationer) är ofta besvärligt, ibland maktlöst. Måste individen resignera inför "övermakten", bör han åtminstone klargöra för sig, "mina höljen vilja detta, men jag vill det inte". När individen utvecklats tillräckligt, blir han suverän i sina höljen, och dessa bli hans lydiga verktyg. Alla stämningar, nedstämdhet, alla företeelser i höljena, behöva ingalunda vara framkallade av honom själv. Oftast äro de resultat av vibrationer utifrån. Har han själv framkallat dem, så bör han också kunna frigöra sig från beroendet av dem.

⁴Att ständigt skilja på egna jaget och dess höljen är en av metoderna för frigörelse från höljena och dessa höljens intressen i sina världar. Jaget i kausalhöljet är oberoende av mentala, emo-

tionala och fysiska höljena. De frånskiljas ju också vid varje inkarnations avslutande. Ifall de hållit jaget fångat, så får det inkarnera, tills det lärt sig leva i kausala ideernas värld. De lägre världarna kallas skenets världar, ty där ser jaget endast verkningar av okända orsaker. I kausalvärlden ser jaget orsakerna till verkningarna. Då som först vet jaget, att det har kunskap om verkligheten. Jaget ser livets mening, att alla äro på väg mot samma mål och därför äro medvandrare på vägen, att alla ha till uppgift att hjälpa varandra, att enhetens livssyn är snabbaste sättet nå målet. Allt detta har på otaliga sätt sagts förut. Nu först är det levande insikt.

⁵Genom daglig analys av motiven klargör man för sig, varför ett visst motiv bör vara bestämmande. Därefter skänker man detta motiv särskild uppmärksamhet, tills det en dag spontant och automatiskt gör sig gällande. På detta sätt kan man göra vilket motiv som helst till det starkaste. ”Energi följer tanken.” Alla medvetenhetsyttringar ha även en energiaspekt. Och energiaspekten är den väsentliga, när man väl förvärvat kunskap om verkligheten, livet och livets lagar.

4.19 De tolv essentiala egenskaperna

¹Den esoteriska berättelsen om Herakles’ tolv arbeten, vilken totalt förvanskats i exoteriska legenden, avsåg att symboliskt skildra de olika stadierna i lärjungaskapet. Endast en titan kunde bli ”halvgud” och därmed vinna inträde i femte naturriket.

²Geniet tycker sig märkvärdig, jäser och pöser. Det vittnar om att han har långt kvar, innan han förvärvat de egenskaper och förmågor som göra honom till ”människa”. Vi måste ha förvärvat alla mänskliga egenskaper till minst 50 procent, innan vi ha någon chans såsom aspiranter på lärjungaskapet. Ingen egenskap får vara under 50 procent, ett minimum. Men det räcker ej med 50 procent för samtliga. Vi måste ha blivit s.k. genier i flera avseenden utan att därför tycka oss märkvärdiga.

³Självillit och livstillit.

⁴Mod i såväl fysiskt som emotionalt och mentalt hänseende.

⁵Lärjungen måste kunna stå ensam mot en värld.

⁶Det gamla talesättet om ”ockult lydnad” bör ersättas med ett mer exakt och omöjligt att missförstå, lagenlighet. Den som vill medvetenhetsutveckling och förvärva högre materiers slag av medvetenhet, måste lära sig de erforderliga processerna härför, lära känna hithörande både natur- och livslagar och lära sig tillämpa dem på rätta sättet.

⁷Rättrådighet.

⁸Uppriktighet, vilket ingalunda betyder, att man har skyldighet att delge andra sina åsikter eller ge vika för oberättigat intrång eller svara på inkvisitoriska frågor. Men man förstår sig aldrig utan är enkel och omedelbar.

⁹Självkritik och självglömska innebära ingen motsägelse, och båda äro lika nödvändiga.

¹⁰Självglömska: höljena söka alltid göra sig påmint, men de ha ingenting att säga till om.

¹¹Ödmjukhet eller insikten om egen otillräcklighet, egen stor begränsning.

¹²Osårbarhet, oförmåga att bli förolämpad, känna sig kränkt etc.

¹³Oberoende av vad som sker med honom.

¹⁴Oberoende av andras omdömen om honom.

¹⁵Den som anser sig färdig för lärjungaskapet, är det med säkerhet ej. Snarast är det så, att de utvalda känna sig ovärdiga och bli överraskade. Det är ingen falsk blygsamhet utan bevis på en smula självkänedom.

¹⁶Annat villkor för lärjungaskap är förvärv av total likgiltighet för vad som än händer med lärjungen och vad som än blir medvetet i hans emotional- och mentallöjnen. Det är företeelser, som han bevittnar men som icke påverka honom.

¹⁷Lojalitet betyder för en esoteriker mycket mer än vanlig laglydning och rättskaffenhet. Den betyder pålitlighet och trofasthet. Brist på lojalitet är liktydig med förräderi.

¹⁸Tankekontroll förvärvas genom ständigt aktgivande på medvetenhetsyttringarna.

¹⁹Förmågan att tåga hör till de absolut nödvändiga. Och det innebär för de invigda mycket mer än bara att avstå från skvaller och lösmynthet. Det finns saker man icke ens tänker på. Mentalvibrationerna gå ut i mentalvärlden. Och därmed är det tänkta utsänt i mentala ”radion”.

²⁰Förmågan att alltid vara lycklig. Detta är nödvändigt för att icke bli belastning för omgivningen.

²¹Alltid vara glad och sprida glädje omkring sig. Den som är olycklig, tänker på sig själv.

²²Eftersom vi äro här för att göra erfarenheter och lära av dem, är förmågan att rätt använda tiden erforderlig. De som ha behov av förströelser, äro icke ens aspiranter.

²³Harmlöshet i tankar, känslor, ord och handling. Det låter enkelt för den som ej försökt praktisera det dagen lång och i alla situationer.

²⁴Vilja till enhet.

²⁵Förmåga av beundran, tillgivenhet, deltagande.

²⁶Man är icke blind för andras olämpliga egenskaper men vill se endast på möjligheterna till det goda.

²⁷Älska ensamheten.

²⁸Det finns ingen ensamhet, eftersom alla äro delägare i kollektivmedvetenheten. Den som känner sig ensam, kan icke lära sig konsten att glömma sig själv.

4.20 Förmågor att förvärvas av antagen lärjunge

¹I det följande antydast några av de förmågor lärjungen måste förvärva. Vetskapen härom hjälper aspiranten bedöma hur stora förutsättningar för lärjungaskapet som förefinnas. Det är väl att märka, att dessa förmågor måste lärjungen själv förvärva. Han får någon vink men inga instruktioner.

²Full förståelse för dessa förmågor är möjlig endast genom egen erfarenhet. Det lönar sig ej att spekulera över dem, ty ingen kan ”gissa rätt”. Det är också definitivt slut med allt gissande. Man vet eller man vet inte. Och vad man vet är verklighet. Till ”träningen” hör att redan såsom mentaljag lära sig skilja på vad man vet och icke vet. Ju mindre man intresserar sig för att i oträngt mål antaga något alls, desto bättre. Lärjungen gör sig fri från alla emotionala illusioner och mentala fiktioner, är skeptisk mot alla infall och hugskott, antar ingenting utan tillräcklig grund. Den filosofiska spekuleringens totala fiasko har varit en hälsosam läxa. Med den metoden har man faktiskt icke funnit en enda ”sanning”.

³Filosofiens stora betydelse ligger i logiska skolningen och framför allt i upptäckten av all spekuleringens fiktivitet. Det är icke filosofernas åsikter, som äro av värde, utan de misstag de begått, felaktigheterna i deras tänkande. Vi lära oss undvika sådana misstag för framtiden. Filosofiens historia måste skrivas om. Så som den hittills behandlats, är den vilseledande. Vad semantiken beträffar, är också den spekulering och ännu mer desorienterande, typisk för vår tids mentala upplösningsprocess inom alla områden. De fundamentala verklighetsbegrepp, som finnas i filosofien, har mänskligheten fått till skänks av invigda i esoteriska kunskapsordnarna. Att de misstolkats av filosoferna, är visserligen sant. Men utan dem skulle vi ha levat i mentalt kaos, dit semantiken leder. Ännu finnas de med sunt förnuft. Och detta skall segra, som det alltid segrat trots all filosofi.

⁴Lärjungen vill övergå från fjärde till femte naturriket, vill från att vara ett förstajag bli ett andrajag. Sunda förnuftet säger, att för att bli ett andrajag bör man bli liksom de, åtminstone så långt som möjligt sträva därefter. Det är modellen. De som fråga, äro villrådiga, vilja veta vad man ”får” eller ”icke får”, vad man ”bör” göra etc., kunna försöka med fantasiens hjälp sätta sig in i vad ett andrajag skulle göra i deras ställe. Skulle han äta sådan mat, läsa sådan litteratur, söka sådana ”förströelser”, låta sina höljen få bestämma?

⁵Lärjungen har lärt sig skilja på sig själv såsom personlighet (i triadhöljet), såsom kausalväsen (i

kausalhöljet) och såsom kausaljag (centrad i kausalhöljets högsta centrum, viljecentrum). Såsom kausalväsen har han subjektiv medvetenhet i två av kausalhöljets tre centra, såsom kausaljag dessutom objektiv självmedvetenhet i alla tre. Det är viktigt att ha dessa distinktioner fullt klara, vilket de flesta ockultister ännu icke ha. Det brådskar icke heller med dylik klarhet, innan individen själv upplever hithörande verkligheter. Ty ju klarare begrepp aspiranten förvärvat, desto större är risken för självbedrägeri, enär den oerfarne alltför lätt förväxlar mental klarhet med subjektiv verklighet. Den risken undviks, om individen begriper, att han i själva verket icke förstår de verkligheter esoteriken beskriver, förrän han blivit lärjunge till någon i planethierarkien. Riktig garanti ger icke ens detta, enär svarta logens individer ofta maskera sig såsom sådana lärare. Men detta är möjligt endast i fysiska och emotionala världarna, icke i mentalvärlden. Klärvoajanter, som inbilla sig att deras klärvoajans (eller, som de ofta tro, ”kosmiska medvetenhet”) ger dem möjlighet bedöma, bli också ofelbart de svartas offer. Planethierarkiens medlemmar visa sig aldrig i emotionalvärlden.

⁶Nödvändiga regler för lärjungen äro att förvärva opersonlighet, gudomlig likgiltighet för vad som sker med honom, för vad andra säga om och göra mot honom, att aldrig se tillbaka, vara harmlös och att leva i nuet.

⁷”Opersonlighet”, personlig opersonlighet, är en av de tolv essentiala egenskaperna, som kausaljaget måste förvärva. Innan dess blir försöket endast verklighetsflykt, att ”icke binda sig”, slingra sig undan ansvar. De esoteriskt okunniga misstolka alla dylika uttryck, emedan det som avses ligger utanför deras livserfarenhet och blir missförstått. Detta är en av vanskligheterna ifråga om esoteriken. Det är först på humanitetsstadiet, som förutsättningarna för att icke ohjälpligt missförstå börja finnas. Detta var också ett av skälen för hemlighållande av kunskapen.

⁸Opersonlighet är ”kärlek”, essentialitet, enhet med alla, något den ej förstår som fortfarande talar om jag och du och vi.

⁹Det är först och främst gudomlig likgiltighet för det egna jaget, förbunden med insikt om ansvar för allt, alltså raka motsatsen till ansvarlösa likgiltigheten för ”hur det går” i något avseende.

¹⁰”Eder förmåga att lida är abnorm. Detta måste upphöra genom odlandet av den ’gudomliga likgiltigheten’, vars förståelsefulla, deltagande vishet ersätter de våldsamma emotionala reaktionerna.” (D.K.) Vi kunna ännu bättre tillmötesgå behovet av deltagande genom vår förståelse än genom självförstörande, meningslös sentimentalitet. Högre slags energier ha en helt annan effekt.

¹¹Lärjungen lever i nuet, icke i det förgångna, ser aldrig tillbaka. Genom att leva i nuet och bearbeta nuets erfarenheter tillgodogör han sig vad nuet har att lära honom. Den som lever i ögonblicket, uppövar samtidigt både koncentration och tankekontroll, två förmågor, som måste ha förvärvats, innan tanken kan få bli ”makt”. Det förflutnas hågkomster äro alla mer eller mindre annorlunda och förfalskade. Den som lever i nuet har icke tid att leva i minnenas värld, där jaget lever i sin egen cirkel i stället för att glömma sin egen obetydlighet.

¹²Tänkandet frambringar i mentalmaterien materieförmer, som samtidigt äro energiladdningar med effekt. Lärjungen invigs i meditationens vetenskap och även i visualiseringens konst.

¹³Esoterisk meditation består i att visualisera och att i fantasien levande åskådliggöra vad man önskar föreställa sig. Därmed objektiveras det subjektiva och förvärvar man möjlighet av objektiv kontroll. Det är genom visualisering lärjungen fogar länk till länk i triadkedjan, utvecklar objektiva medvetenheten i allt högre världar, förvärvar allt större syntetiseringsförmåga och delaktighet i gemensamhetsmedvetenheten, vilket allt medför ökad medvetenhetskapacitet både extensivt och intensivt.

¹⁴För esoterikern, som förvärvat kunskapen om verkligheten och har en vision av ”totaliteten”, blir systemtänkandet (47:4) något annat än för filosofen eller vetenskapsmannen. Den visionen fås genom upptäckten av de fyra väderstreckens symbol, meningslös för ”oinvigda”. Uppåt = högre riken. Nedåt = lägre riken. Utåt = mänskligheten. Inåt = kosmiska totalmedvetenheten.

¹⁵Esoterikern utvecklar nya egenskaper och förmågor. De möjliggöra förståelse för och egen

insats i pågående manifestationsprocesser med vad detta innebär av förutseende och egen utstakad livsuppgift för framtida inkarnationer, ett konstant aktgivande på omständigheterna i nuet och förståelse för dessas betydelse.

¹⁶Innan individen blivit ett kausaljag, är hans kärlek till mänskligheten och deltagandet i allmänna behoven visserligen ädla men mer tillfälliga försök. Vad han gör är ännu icke natur utan resultat av reflekterat offer och medveten försakelse. Ännu återstår att förvärva den personliga decentralisationen och automatiska inställningen till andra utan tanke på egna jaget.

¹⁷Till de nya förmågorna hör telepati, tankemeddelelse med andra, uppfattande av vibrationerna från Augoeides eller läraren. Kausalvärldens ideer bli tillgängliga i allt större utsträckning, vilket medför förmåga att veta vad man vill veta i mänskliga världarna med den visshet som skådandet ger även utan skådande. Tillgodogörandet av andratriadens målmedvetna energi (vilken planethierarkien anser som först förtjäna beteckningen ”vilja”), som medför insikt i utvecklingens oundviklighet och egen delaktighet i denna samt alldeles särskilt vad som är av omedelbar betydelse för mänskligheten.

¹⁸Lärjungen får lära sig identifiera sig med alla ”former” (de olika formernas olika slag av medvetenhet) och uppleva dessa såsom egen medvetenhet. På så sätt lär han sig inse, att han utgör en integrerad del av det hela. Detta ingår såsom en förövning till förvärv av högre slag av medvetenhet och insikt om att all medvetenhet är en enda eller riktigare: en kontinuerlig serie.

¹⁹Det är många slags vibrationer, som lärjungen måste lära sig kunna uppfatta och skilja på. Det är fysiska, emotionala och mentala vibrationer, senare de olika molekylarlagens. Det är vibrationer i hans olika centra. Det är vibrationer från hans Augoeides, hans grupp, från läraren.

²⁰Varje individ har sin speciella ”vibration” eller ”egenart”, och lärjungen får lära sig identifiera vibrationerna med individerna, så att han kan skilja på varifrån de olika vibrationerna komma, liksom vi känna igen våra bekanta på rösterna.

²¹Under hela sitt utbildningsstadium får lärjungen lära sig, hur han skall använda energier, de olika centras olika departementsenergier, i och för att befrämja utvecklingen. Lärjungen upptäcker, att han är en energipunkt i en ocean av energier. Det innebär en serie ”uppenbarelsen”, ett ord som missförstått av kyrkan. Det har felaktigt tolkats i egoistisk mening såsom belöning för mystikerns sökande efter gud, en transcendent gud. Men den sanna uppenbarelsen är resultat av gud immanent, individens identifikation med allt högre slag av medvetenhet.

²²Lärjungen har att lära sig centras betydelse, hur de ska vitaliseras och användas.

²³De olika höljenas integrering avser bland annat att möjliggöra kontakt mellan de mot varandra svarande centra i de olika höljen, så att de nedströmmande energierna kunna fungera ändamålsenligt och utan friktion. När detta lyckats, får lärjungen anknyta triadhöljet till kausalhöljet, varefter kausalenergierna ledas ner i fysikalen och till respektive centra i eterhöljet. Hjärncellernas eterhöljen påverkas av energierna genom dessa centra.

²⁴Lärjungen varnas för det misstag okunniga begå. De studera centras läge i eterhöljet och söka framkalla förnimmelser i dessa centra för att på så sätt bli medvetna om deras läge och kvalitet (slag av medvetenhet). När detta lyckas, söka de få kontakt med övermedvetna kausalmedvetenheten. Detta tillvägagångssätt är felaktigt. Det är icke förstatriadens energi (de lägre höljenas syntetiska personlighet), som skall vitalisera centra, utan kausalmedvetenheten. Ifall triaden vitaliserar dem, motverka de kausalens energier. Inträffar detta, så blir i följande inkarnation personlighetens motsättning till kausalen ännu större än förut.

²⁵Man förstår nu kanske, varför yogin, som börjat med att själv vitalisera sina centra, måste misslyckas och hamna i ohjälplig illusionism. Att han lyckas uppnå helgonstadiet, är en helt annan sak. Utan Augoeides’ hjälp når han aldrig kausalstadiet, och denna hjälp avböjer han, ty han tror, att han kan och måste själv uppnå ”gudomsstadiet”. Han vet icke, att Augoeides ensam har kunskap om verkligheten och att monaden förvärvar den först såsom kausaljag.

²⁶Enligt Leadbeater skulle vistelsen i emotionalvärlden mellan inkarnationerna sällan överstiga hundra år. Det förefaller som om ordet ”sällan” vore något väl starkt. I alla händelser kan man

lugnt påstå, att det icke är någon regel och att lärjungens vistelse där är betydligt kortare. Visar det sig, att lärjungen är en eminent mentalist, kan han rentav få anvisning på, hur han skall kunna spränga sitt emotionalhölje och övergå till mentalvärlden. Såsom mentalist vet han också, hur han i mentalvärlden skall förvärva objektiv mentalmedvetenhet, vilket gör att han fritt kan röra sig i sin värld och hjälpa människorna (i deras mentalhöljes medvetenhet) i såväl emotionala som fysiska världen med deras mentala problem. Han blir en ”mentalängel”. Givetvis kan det bli fråga endast om sådana problem, vilkas lösning gagnar mänskligheten och medvetenhetsutvecklingen.

²⁷Förmåga av medvetenhetskontinuitet förvärvas, så att individen erinrar sig vad han upplevat under sömnen. Detta har ingenting att göra med att ”minnas sina drömmar”.

²⁸Lärjungen måste, långt innan han blivit fulländad kausaljag och medveten därom i sin fysiska dagsmedvetenhet, kunna under sömnen lämna sitt triadhölje med dess inkarnationshöljen och överflytta till sitt kausalhölje och röra sig i detta, ty endast i kausalhöljet kan han sammanträffa med sin lärare och erhålla personlig undervisning. Innan han förvärvat medvetenhetskontinuitet, så att han vid uppvaknandet (tillbaka i sitt triadhölje) kan erinra sig denna nattliga upplevelse, förbli erhållna upplysningar i hans övermedvetenhet och oåtkomliga för hans dagsmedvetenhet. Det hör med till lärjungens förberedande träning att lära sig konsten att överflytta förstatriaden från triadhöljet till större kausalhöljet och förvärva erforderlig medvetenhetskontinuitet. Man förstår av detta dels att nyantagen lärjunge ofta utgör en belastning i stället för en hjälp för läraren, dels att individen för att kunna bli antagen till lärjunge måste ha blivit ett mentaljag.

4.21 Lärjungens självbestämmdhet

¹Det finns många, som utläsa guds vilja i heliga skrifter och blint anamma den. Det finns många ”andliga” skolor, som förkunna guds vilja. Det finns många, som likt Sokrates lyssna till ”rösten” och lyda den. Det finns även s.k. esoteriska skolor, som tala om mästarens önskingar och råd. Planethierarkien hävdar energiskt, att allt dylikt strider mot lagen för självförverkligande. Det är individens uppgift att förvärva självbestämmdhet, lära sig lita till sitt sunda förnuft och göra sig oberoende av alla slags inflytelser från än så ”upplyst” håll. Ingen i planethierarkien ger befallning ens till lärjungar. Något sådant som ”order” finns ej i högre riken. Det strider mot frihetslagen. Varje påstående, att ”mästaren önskar...” och dylikt, är antingen missuppfattning eller bedrägeri. Detta har bestämt hävdats av planethierarkiens sekreterare D.K. Läraren utvecklar en plan för lärjungen, sin egen plan. I så fall är det lärjungens fullt frivilliga sak att se efter, var han kan göra sin insats. Men det sker på hans eget initiativ och på hans eget ansvar.

²Detta har bestämt sagts ifrån, eftersom teosofiska adyarsamfundet hävdade en annan åsikt, som haft mycket beklagliga följder. Följande uttalande av en teosofisk ledare (George Arundale) vittnar om en fatal missuppfattning av Lagen (många livslagar): ”Jag har hellre orätt med min ledare än rätt enligt egen uppfattning.” Därmed har man uppgivit sin gudomliga rätt till självtillit och självbestämmdhet. Den fasta grunden för självförverkligande saknas. Man kan icke kasta ansvaret på andra. Ingen tillhörande planethierarkien ger råd beträffande vad individen bör tro eller göra. De framlägga fakta till individens egen bedömning, ingenting mera.

³Endast den som förvärvat självbestämmdhet, kan bli ”lärjunge”. Icke en gång ens eget ”överjag” Augoeides hjälper med personliga problem eller vid sådant som berör skördelagen. Jaget är hänvisat till sin egen erfarenhet i detta och i andra liv. Människan har fått möjlighet till fri vilja och skall också lära sig utveckla den. Detta motverkas, om hon går i ”guds ledband” och lyder andliga auktoriteter. Endast den som förvärvat självbestämmdhet, kan utveckla sin mentalmedvetenhet till kontakt med kausalmedvetenheten. Det är hennes uppgift att befria sig från emotionala illusioner och mentala fiktioner, och det kan hon endast genom tillit till sitt eget sunda förnuft. Detta är ingen självhävdelse utan kunskap om lagen och medför den sanna ödmjukheten inför livets problem. Det är givetvis väl förenligt med uppfostrarens kall att vägleda, tills barnet utvecklat sitt sunda förnuft. Det hindrar icke lyssnandet till andras råd, blott man avgör själv.

⁴Man kan lära av allt och av alla, icke bara av allt i människoriket utan även i de tre lägre rikena. Det är ett lärande man aldrig blir färdig med.

⁵Vad betyder det, om en ”lärare” tror sig ha nått en högre nivå än den han står på? Jag lär av honom, ty han har gjort erfarenheter, som icke jag har gjort. Den blir aldrig vilseledd av en lärare, som lyder Buddhas råd, att aldrig godtaga något som man icke själv inser vara riktigt. Envar har sitt eget sunda förnuft och bör följa det, ty det är hans ”sanningskriterium”. Det jag icke förstår ligger över min nivå och är icke för mig. Tids nog kommer den dag, då också jag kan förstå. Mitt sunda förnuft är mitt hälleberg, som jag måste bygga på. Det är icke endast säkraste grunden. Det är också snabbaste sättet att lära. De som ”tro” emot sitt sunda förnuft, komma i liv efter liv att få ständiga bakläxor. Med sådana blir det mycket långsam utveckling. I detta fall duger liknelsen om snigeln, som nådde målet fortare än haren. Den som är ivrig att ”komma fort fram”, drivs ej av rätta motivet och får säkert lära om i utvecklingshänseende. Enda rätta motivet är att lära för att bättre kunna hjälpa andra att komma fram.

⁶Lärjungen, som naturligtvis tillägnat sig vanlig allmänbildning och naturforskningens resultat vid sidan av hylozoiken, får under lärares ledning upptäcka centra i sina höljen och till de olika centra hörande slagen av medvetenhet och energi. Det blir sedan lärjungens sak att själv finna vägen till kausalvärlden och, i den mån hans arbete för evolutionen så kräver, tillgodogöra sig de kausala ideerna. Esoterisk kunskap måste vara självförvärvat. Ingenting får godtagas, som icke genom erfarenhet och experiment blivit lärjungens på hälleberget grundade kunskap. Hypoteser och teorier måste lärjungen definitivt eliminera. I kausalvärlden kan han studera planetens tillkomsthistoria och allt skeende därefter (givetvis monadens involution och evolution genom de tre lägsta atomvärldarna: 47–49). Hans tänkande är icke längre mentalt begripande utan intuitivt skådande, varför de mentala begreppen bortfalla såsom onödiga hjälpmedel. Han vet, därför att han upplever icke endast en gång utan varje gång han vill och behöver veta. Han förstår, varför högre jag finna det svårt att meddela vad de veta för mentaljag med dessas ofantligt begränsade och alltid otillfredsställande begrepp.

4.22 *Lärjungen såsom arbetare*

¹För att kunna uträtta något i människoriket måste enligt Lagen planethierarkien använda människor. För förverkligandet av en viss plan behöver den medarbetare, vilka den kan inspirera för planens utförande, där sådana äro nödvändiga.

²Innan individen förvärvat subjektiv kausalmedvetenhet, kan planethierarkien icke använda honom såsom redskap i arbetet, och endast dylika kunna räkna på att få bli lärjungar. Det är stort misstag tro, att planethierarkien speciellt intresserar sig för någon som icke duger till att utföra dess arbete i fysiska världen. Lämplig kan endast den vara, som förvärvat de tolv essentiala egenskaperna. Olämpliga redskap (och det äro alla som tro sig lämpliga) har den ingen användning för.

³Individens egen utveckling för uppgående i femte naturriket intresserar icke planethierarkien. Den frågar icke efter vad en människa vet och kan utan efter vad hon gör för insats i utvecklingen, om hon förverkligar broderskapet. Till dess får hon gå den vanliga utvecklingsvägen under överinseende av sin Augoeides, som för individen representerar Lagen med allt vad detta innebär. Individen måste enligt lagen för självförverkligande själv finna metoderna för utveckling, och därvid stå evolutionens energier till hans förfogande. Utvecklingen försiggår automatiskt i den stora evolutionsprocessen under årmiljonernas gång och enligt lagen för självförverkligande.

⁴Innan lärjungen kan bli av större nytta för läraren, måste hans eterhölje fullständigt omorganiseras, så att det kan mottaga vibrationerna från kausalhöljet. Förutsättningen härför är sammansmältning av inkarnationshöljerna, mental dominans och vetskap om sättet för omorganisationen. Därefter kan han begynna studiet av inströmmande energier, dessas ursprung

och ändamålsenliga användning.

⁵När vetenskapen upptäckt och erkänt fysiska eterhöljets existens, kommer den esoteriska kunskapen om relationerna mellan eterhöljets centra, organismens nervsystem och körtelsystem att få bli exoterisk. Det kommer att medföra en total revolution i medicinska tänkandet.

⁶Lärjungen arbetar aldrig ensam vid hierarkisk plans förverkligande. Innan detta blir möjligt, måste han ha ingått i en permanent grupp av lärjungar med gemensamhetsmedvetenhet. Inom denna grupp är kritik utesluten och full harmoni rådande.

⁷Planethierarkien arbetar med orsakerna. Lärjungarna i mänskliga världarna äro insnärjda i verkningarna av dessa för dem dolda orsaker och sakna därför möjlighet att rätt bedöma. Icke förrän lärjungen ernått konstant kontakt med sin kausalmedvetenhet, kan han befria sig från illusionerna och fiktionerna och upptäcka orsakerna till skeendet. Det är just förmågan att se orsakerna, som möjliggör förutseendet, att "förutse framtiden" (något som det pratats så mycken gallimatias om).

⁸"Tjänandet" är verksamhet i enlighet med enhetslagen, utvecklingslagen och frihetslagen. Alla dessa tre delta. Tjänandet är uttryck för allas enhet. Det avser allas medvetenhetsutveckling. Det påtvingar icke egen åsikt utan vädjar till andras möjlighet att uppfatta fakta och sammanhang. Denna verksamhet i enlighet med livslagarna tillför arbetaren ideer med vidgat perspektiv. Det är snabbaste sättet att själv utvecklas. Den som egoistiskt behåller vetandet för sig själv, stagnerar eller blir offer för fiktioner. Det finns otaliga sätt att tjäna (politiskt, socialt, vetenskapligt, kulturellt etc., därjämte naturligtvis alltid individuellt, när tillfällena ges, och ingen sökare, frågare är "ovärdig"). Det väsentliga är att verksamheten avser att gagna det hela.

⁹"Lärjungen är ej till för sin egen skull utan för andras." Han misstar sig, om han tror, att den fördjupade insikt, han vinner genom tjänande, är för hans egen utveckling. Den är för att göra honom dugligare såsom arbetare i planethierarkiens tjänst. Den insikt han upplever är i överensstämmelse med den för tillfället uppgjorda planen för mänsklighetens medvetenhetsutveckling och är alltså begränsad till något visst område.

¹⁰Lärjungen behöver icke söka efter tillfällena att tjäna. De erbjuda sig själva och äro ofta mycket närallgande, närmaste omgivningen. Den som vill kan också upptäcka behoven, som finnas överallt. Envar tjänar på det sätt, på vilket han bäst kan tjäna. Efterapning är alltid förfelat. I varje fall sker det icke på befallning av någon som helst auktoritet. "Andliga ledare", som dela ut order och anvisningar, begå misstag. Ett typiskt exempel på dylikt misstag var teosofen Annie Besant, som med sina diktatorslater vållade mycket ohägn.

¹¹Den lärjunge, som i ny inkarnation på nytt blir antagen till lärjunge, får vetskap om de planer som hierarkien har med avseende på närmaste framtiden. Planen läggs fram så, att han får insikt i dels den del av planen som det departement han tillhör beräknas kunna förverkliga, dels den insats han själv tror sig om att kunna åtaga sig. Han tilldelas alltså ingen uppgift, utan han måste själv bedöma egen möjlighet. Aldrig uppmanas han till något som helst arbete för planethierarkien. Önsknings, föreskrifter äro otänkbara från någon som helst "myndighet" i högre riken, ty det skulle strida mot frihetslagen. En helt annan sak är att den som vill vinna något för egen del (uppnå högre stadium), måste iakttaga nödvändiga förutsättningarna.

¹²Det vore fullständigt förfelat tro, att lärjungen skall göras till en robot för att bli lämpligt verktyg för planethierarkien. Riktigare vore liknelsen med en ambassadör, som av sin regering skickas ut på det mest krävande och delikata uppdrag.

¹³Det är icke ett lätt arbete lärjungen åtar sig. Han får inga anvisningar, inga råd. Den enda hjälp, han kan räkna med, är att erforderliga energier ställas till hans förfogande i den mån han förstår att ändamålsenligt använda dem. Det blir hans sak att inse, vad han förmår med sina kvalifikationer, var han kan göra sin insats, hur han skall bäst anpassa den till rådande förhållanden. Han får icke undvika ansvar. Han får icke påtvinga andra sin uppfattning, endast lidelsefritt redogöra för sin syn på saken. En fanatiker är olämplig som lärjunge. Han måste taga hänsyn till andras utvecklingsstadium, möjlighet till förståelse. Allt detta lär han genom daglig erfarenhet i

alla slags förhållanden.

4.23 Hinder för lärjungaskap

¹Hinder för lärjungaskap utgöra alla de egenskaper som härflyta ur repulsionen (hatet i dess vidaste bemärkelse). Alla dylika ”negativa” egenskaper, som förvärvas på lägre emotionalstadiet (repulsionens stadium, hatstadiet), måste ha ersatts med ”positiva” (attraktionens) egenskaper.

²Hos de flesta är egoismen 95-procentig, hos lärjungen 5-procentig (nödvändigt för att göra höljena till effektiva redskap).

³Det är människans ”plikt” att vara lycklig. I alla händelser är det oeftergivlig förutsättning för lärjungaskap. Planethierarkien har ingen användning för odugliga tjänare, och till dessa höra alla som utgöra andlig belastning för sina medmänniskor.

⁴Nödvändiga fysiska och emotionala behov måste givetvis tillgodoses. Men de reduceras till ett minimum, som envar alltefter egenart själv må fastställa. Det räcker med påpekandet.

⁵Allt som hör till skenväsendet med dess oärlighet, lögnaktighet, förställning, falskhet utgör hinder. I det sammanhanget kan påpekas, att individen icke har någon som helst skyldighet att lämna upplysningar om sitt privatliv och om sin person. Han har icke endast rätt utan skyldighet att avvisa intrång i allt som utgör personlighetens sfär. Därtill hör att han aldrig vittnar om sig själv.

⁶Verkligt hinder är intresse för ”andras affärer”, nyfikenhet och skvaller. Andras privatliv är tabu. Vad nästan säger eller gör är hans ensak, sålänge han icke inkräktar på andras rätt. Envar är oantastlig och oangriplig. Andras misstag angå aldrig oss. Vi ha mer än nog att lära av våra egna, många fler än individen vet om. Vi sakna varje rätt att moralisera över andra. Den som det gör har icke ens nått kulturstadiet. De som icke lärt sig skilja på vetgirighet och nyfikenhet, äro alltför primitiva. Skvallrare göra (om än med otrolig självblindhet oavsiktligt) samma skada som spioner och förrädare. Detta kan icke nog kraftigt och nog ofta betonas.

⁷Vi äro människor fulla av fel och brister. De försvinna under utvecklingens gång. Endast moralister, som alltid äro hycklare, döma andra därför.

⁸Intolerans är ett absolut hinder.

⁹Hinder för lärjungaskap äro: obemästrade inkarnationshöljen, svagt intellekt, självhävdelse och självmärkvärdighet, något som helst slags ”trosbekännelse”. Man tror ingenting. Man vet eller vet icke. Det mentalsystem man godtar såsom arbetshypotes tills vidare måste ge mental klarhet och exakthet och förklara mer och exaktare än något annat system.

¹⁰För lärjungen finnas inga papperspåvar, ideologier, dogmer, endast arbetshypoteser. Sunda förnuftet är högsta instans.

¹¹Den som söker kunskapen om livet för egen del, för egen utveckling, för egen överlägsenhet, kommer icke långt.

¹²Det finns aspiranter, som hämma sin utveckling genom självöverskattning, genom att underskatta andra och tro sig själva vara ”mycket längre komna”. Det finns däremot många exempel på att ”snigeln kommit före haren”.

¹³Tendensen att veta, att veta bättre, att vara säker, innan man blivit antagen, är ett av sätten att slå igen dörren.

¹⁴Aspiranten varnas för att intressera sig för sina centra. Det är lärarens sak att lämna instruktioner härutinnan. Detta är ett av yogiernas misstag, varigenom de fördröja sin egen utveckling, ehuru de tro sig påskynda den.

¹⁵Andningsövningar gör man klokt i att vänta med, tills man blivit antagen såsom lärjunge. Då som först är det alldeles riskfritt. Genom allehanda ockulta metoder kan aspiranten väcka energier till liv, som han saknar insikt för att kunna använda på rätt sätt. Aspiranten varnas för att experimentera med sådant som han ej fullt förstår. ”Ljuset i huvudet” blir en allt vanligare företeelse. Att manipulera därmed kan medföra blindhet.

¹⁶Medfödd eterisk objektiv medvetenhet är en ”gåva” man missbrukar, om man använder den för att tillgodose nyfikenheten och intrång i andras privatliv.

¹⁷Medfödd ”klärvoajans” (emotional objektiv medvetenhet) förstärker emotionala illusiviteten, enär individen saknar möjlighet bedöma verklighetshalten av vad han ser. Det klokaste är att vägra den uppmärksamhet. De som skylta därmed förtjäna ingen tilltro, vilket okunniga böra upplysas om. Det finns för övrigt gott om ockulta bedragare bland både medier och klärvoajanter. Allmänheten varnas. Lägre ockulta förmågor (under kausala medvetenheten) äro inga tecken på ”hög andlig nivå”.

¹⁸Många aspiranter på lärjungaskapet äro så intagna av sin egen märkvärdighet, att de tro sig om att vara riktiga fynd för planethierarkien. De som äro så inbilska ha långt kvar. De som tro sig ”kallade” ha ingen utsikt att bli ”utvalda”. Planethierarkien har intet som helst intresse för individen, även om han av människorna upphöjts till geni. Mänskliga värderingsgrunder äro i regel de mest förvända, vilket esoterikern dagligen kan konstatera. Alla nyantagna utgöra en extra svår belastning för hierarkien, innan de lärt om i alla avseenden. Och i det fallet äro ”genierna” i regel de som ha svårast att lära om. Planethierarkien har ingen användning för genier. Den har icke heller användning för fanatiker, enär de sakna sinne för proportioner. Planethierarkien behöver dem som förvärvat den sällsynta förmågan sunt förnuft.

¹⁹Det tycks icke ha gått upp för dessa, som ivrigt arbeta på att göra snabbkarriär i ”andligt” avseende, att detta är en form av själviskhet. Man vill själv bli ”frälst” och före andra. Skalden Lidner hade rätta andan, när han skrev: ”Jag i ett avgrundsdjup mig skulle lycklig kalla, om ingen dödlig fanns olycklig mer än jag.”

²⁰Hinder för lärjungaskap är slutligen underlåtenhet att säga vad som borde sägas, att göra vad som borde göras, varje slags kompromissande ifråga om rätt och orätt.

4.24 Ockult nyfikenhet

¹Det fördolda utövar på många en högst ohälsosam dragning. Det skulle icke förekomma så mycket bedrägeri, om den skadliga nyfikenheten icke vore så okritisk och lättrogen.

²Man vill veta sin framtid och låter spå sig i kort och kaffesump etc. Det är icke rätta sättet att bedriva kausalitetsforskning.

³Alla ansvariga lärare i esoterik varna för tilltagsenhetens fuffens med andningsövningar à la indiska yogier. Dessa övningar bedrivs under erfaren lärares ledning efter årtal av allehanda förberedelser. För de dåraktigt tilltagsna blir resultatet katastrofalt. Men varje narr tror sig vara ett undantag.

⁴Ingen esoteriker visar någonsin prov på eventuell, ovanlig förmåga för att tillfredsställa nyfikenheten eller övertyga de skeptiska, allraminst för betalning.

⁵Att fuska i det ockulta är som en vårdslös lek med okända sprängämnen. Resultatet blir förr eller senare ödesdigert.

⁶Det är mycket nyfikenheten vill veta, som emellertid icke är för de omogna, vilket dessa alltid ha svårt att förstå. De inbilla sig, att detta är onödigt hemlighetsmakeri och förarga sig över invigdas förbehållsamhet. Men allt som ger makt måste förbli esoteriskt. Det finns alltför många, som skulle missbruka den för egna syften.

⁷I vår tid bli allt fler både subjektivt och objektivt medvetna om företeelser i emotionalvärlden. Det är av vikt att klart inse, att man gör klokt i att icke sysselsätta sig med dylika yttringar och företeelser, utan bemöda sig om att såsom motvikt mer energiskt rikta uppmärksamheten mot det fysiska livet. Lärjungar till planethierarkien varnas från första början att beakta något som har med emotionalvärlden att göra. Det är illusionernas värld, och att beakta dess företeelser är att bli offer för allt fler illusioner. Det finns ingen möjlighet för andra än kausaljag att förstå emotionalvärldens företeelser. För andra bli missförstånd oundvikliga och följderna ofta beklagliga. ”Klärvoajans” ger ingen kunskap om verkligheten. Emotionalvärlden är svarta logens speciella

värld, och den som trots varningar av nyfikenhet söker intränga i denna, kan icke påräkna hjälp från planethierarkien, även om dylik i undantagsfall kan lämnas.

⁸Nyfikenheten vill veta, hur man träder i förbindelse med de ”döda” och upprätthåller dylik förbindelse. De som övergå till emotionalvärlden, äro från början fullständigt desorienterade, ifall de icke äro medvetlösa och sova igenom den tid som emotionalhöljet behöver för att upplösas. Det sistnämnda är det lyckligaste, ty de tusenfalt intensifierade känslornas värld är i regel föga hugnesam, fränsett de tre högsta molekylarskikten (48:1-3). De nykomna böra således sträva efter att uppnå dessa högre skikt. Men de hindras därifrån genom förbindelse med det fysiska. Detta beror på att, ifall medvetenheten aktiveras i emotionalhöljets lägre molekylarslag (48:5-7), detta motverkar upplösningen av denna materia och hindrar emotionalväsendet från att nå det eftersträvansvärda högre. Man gör de ”döda” största möjliga otjänst genom att söka upprätthålla förbindelsen med dem. Orienterande upplysning äro de för övrigt ur stånd att lämna om en för dem främmande värld, som de först efter många år någotsånär kunna fatta. Och ju mer orienterade de bli, desto mer förlora de förståelsen för den fysiska värld de lämnat. Deras meddelanden bli allt obegripligare. På det sättet vinnes ingen kunskap om emotionalvärlden. Den måste utforskas av fysiska människor med emotional objektiv medvetenhet.

⁹Spiritualisterna ha sina egna teorier och vägra lyssna till planethierarkiens varningar. Vi leva i fysiska världen och ska leva i denna och icke syssla med sådant, varöver vi sakna kontroll och möjlighet att självständigt bedöma. Vilja de ”hjälpa”, så finnas otaliga möjligheter i fysiska världen. De som i emotionalvärlden behöva hjälp, få också hjälp av dem som äro där. De kunna bättre bedöma, vad det är fråga om.

¹⁰Nyfikenheten vill veta, hur väsen tillhörande andra evolutioner äro beskaffade, hur man kan få förbindelse med dem etc. En del av dessa sky människornas egoistiska hatvibrationer. Somliga driva gäck med människorna, dessa lika okunniga som inbiliska varelser. En mindre del tillhörande högre emotionalvärlden (48:1-3) kunna väl någon gång inskrida och hjälpa en människa, ungefär som vi hjälpa ett djur i svårigheter. Men de inlåta sig för övrigt icke med människorna. De ha annat att göra och veta, att människorna fullfölja en annan utvecklingsväg. Totalomdömet blir att vi göra klokt i att lämna dem i fred. Någon nytta av eventuellt umgänge för någondera parten kan det ej bli tal om, förrän människorna nått idealitetsstadiet.

¹¹Nyfikenheten vill veta, hur man träder i förbindelse med högre väsen. Det svar som ges på den frågan är, att de alltid äro att träffa i kausalvärlden och att den som vill dem något kan söka dem där. Innan dess vore varje sammanträffande fullständigt meningslöst.

¹²Allt detta som nyfikenheten vill veta saknar varje betydelse för individens utveckling. Vi få veta allt vi behöva för att begripa verkligheten och förstå livets mening.

¹³Det förekommer inom ”ockultismen” så mycket bedrägeri, så mycken vidskepelse, att den visar prov på sunt förnuft som förblir skeptisk inför allt vad allmänhet och tidningar ha att förmäla i dylika frågor. Det esoteriska förblir esoteriskt.

¹⁴Den som vill förvärva riktiga verklighetsbegrepp, får söka dem i kausalvärlden, platonska idévärlden. I alla händelser finnas de icke i vad mänskliga auktoriteter förkunna. Till dessa höra allmänhetens uppfattning av genier och kyrkans tro på helgon. De tillhöra det ”alltför mänskliga”. För esoterikern har det varit uppenbart, att individen i människoriket ännu är behäftad med defekter. Hierarkien säger också uttryckligen, att konstanta misstag i såväl fysiskt som emotionalt och mentalt hänseende äro möjliga för lärjungar, att deras fysiska liv ingalunda är perfekt, att mycket felas i förståelse och livserfarenhet. När individen blivit kausaljag och monaden ingått i andratriaden, gör individen skäl för att kallas geni och helgon, men icke förr.

¹⁵Ännu en gång: Vägra beakta företeelser från ”den andra världen” tills ni blivit kausaljag!

4.25 *Slutord*

¹Vi behöva icke vara okunniga. Vi behöva icke vara maktlösa. Både kunskap och kraft stå till dens förfogande, som frågar efter dessa i den goda föresatsen att tillämpa dem lagenligt. Detta är urgamla sanningar men formulerade på ett sätt, som vår tid förstår. De gamla truismerna ha förlorat sin makt över sinnena, ha blivit utnötta klicheer, emedan de kastats till dem som varken förstått eller kunnat tillämpa. Det går så med ”kastade pärlor”. De äro icke för andra än dem som inse deras värde. Det är därför kunskapen icke bör förkunnas för andra än de ”färdiga”. Det är därför kunskapen är esoterisk. Att ”predika för folket” är att profanera det heliga, att ”kasta det heliga för hundarna”. Förstår man äntligen något?

Ovanstående text utgör uppsatsen *Lärjungaskap* av Henry T. Laurency. Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Ett*.

Första upplagan 1986, andra upplagan 2011.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1986 och 2011.